

ANTIFASCISTISK AKSJON

Mot kapitalisme, rasisme, sexisme og homofobi

ÅRGANG 2 • NUMMER 8 • MARS/APRIL 1996 • 10 KRONER • (KR. 15 UTAFOR OSLO)

LES MER OM:

ANTIFASCISTISK AKSJON

NUMMER 8 1996
ISSN: 0806-8607
Dette bladet utgis 6 ganger i året av et redaksjonskollektiv innafor AntiFascistisk Aksjon og Blitz.

AntiFascistisk Aksjon
PR. St. Olavs Plass
0130 Oslo
Tel: 22 11 41 80
Fax: 22 11 23 49

Postgiro: 0826 0738586
E-post: action@telepost.no
AFAs WEB-magasin på Internett:
http://home.sol.no/ajensen/

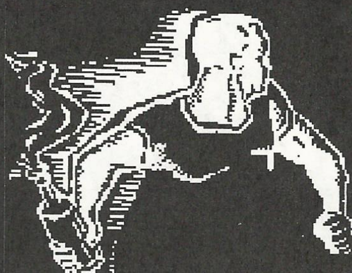
Ønsker du å bidra med leser- eller debattinnlegg, artikler etc, skriv til oss. Eller hvis du bor i Oslo, stikk innom Blitz, da du alltid kan treffe noen av fra AFA der.

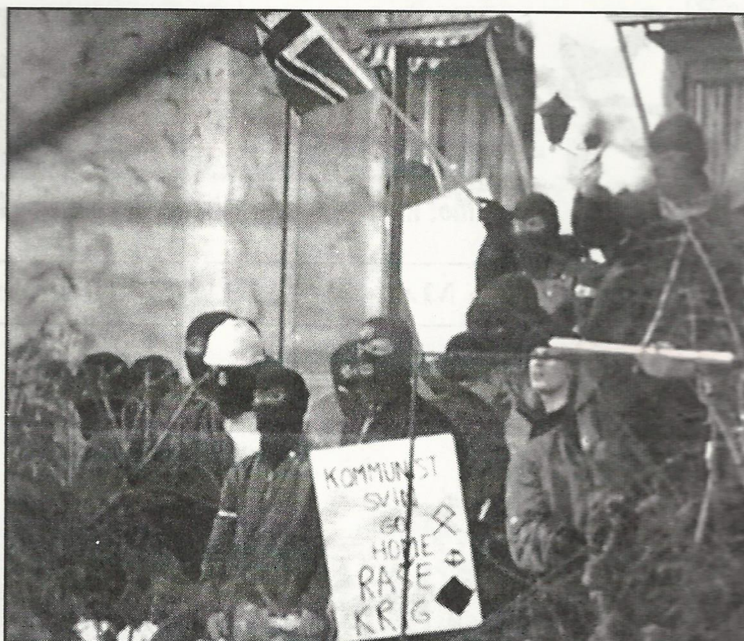
Vi er interessert i alle slags opplysninger om nazistene, det være seg avisutklipp, bilder, navn eller annet stoff. Har du noe for hånden setter vi pris på at du sender det til oss.

Ønsker du å annonsere i bladet så er det gratis, men forbeholdt folk og grupper som vi samarbeider med eller har noe til felles med.

Artiklene står for forfatteren(e)s egen regning og trenger ikke alltid samsvare med AFAs syn.

Husk vår antirasistiske tipstelefon:
920 33659

FpU: *Fremskritts-partiets Ungdom, her ved noen av dem, holder leikarring på Sandaker*

Aksjon Stopp Nazistene

Det er ingen god grunn til å la være å oppsumere arbeidet som ble lagt ned i forkant av anti-nazi demoen 27. januar, som noe annet enn svært bra. Resultatet ble en god kampanje i forkant av demonstrasjonen, som innvolverte flere enn de "trauste" aktivistene som er vanlig å se i lignende sammenhenger. Folk i nærmiljøene fikk sjansen til å få opp øya for hva som skjer, og tok mange steder imot utfordringene som kampen mot nazistgrumset medfører.

En haug med fagforeninger og organisasjoner tilsluttet seg demonstrasjonen, noe som er svært posetivt, med tanke på at denne kampen trenger bredde og mangfold for å kunne vinnes. At initiativet er tatt for å få fagbevegelsen på beina igjen, når det gjelder anti-fascistisk arbeide, er heller ikke noe annet enn svært bra. Historia viser klart at fagbevegelsen var den sterkeste oppdemmingfaktoren mot nazistene før 2. verdenskrig, og det må det forhåpentligvis være mulig å vise igjen. Fagbevegelsen har ingenting å vinne på det ekspanderende naziynglet, hverken her eller andre steder! Det å vise at vi er istand til å mobilisere 4000 mennesker ut på gata, er ingenting annet enn å gi, de ellers så hårløse og barhodete krypa, så hatten passer.

Men i dette tilfellet er det desverre ingen grunn til å hvile på laurbæra. Det evindelige "Kampen fortsetter...", dunker inne i hue som en gammel snekkemotor, og påminner stadig om at nazistene ikke kun kan demonstreres ihjel. Det må jobbes på flere områder samtidig og flest mulig må innvolveres.

Også det faktum at det noe vissne trekløveret Bjørgo, Fangen og Winsnes til stadighet får boltre seg i pressa med sin bagateliseringslinje ovenfor nazistene, gagner ikke andre enn nazistene selv. Det er derfor viktig å vise folk hva fascismens vesen alltid har vært, hva den er, og hva den alltid kommer til å være. Argumentasjon mot disse "samfunnsviterne" er derfor alltid på sin plass, og det etterlater vel ingen tvil om at Cathrine Fangen fremstod som en heller latterlig synser, fremfor den seriøse forsker hun foretrekker å bli fremstilt som, da hun synset for harde livet i en debatt på Chateu Neuf 13. februar om den nynazistiske trusselen. Trekløverets yndlingsbeskjeftigelse er tydeligvis å overbevise flest mulig om at det er den sagnomsuste "Blitz-terror-vold-spiralen", som har skylda for at nazismen vokser (og ellers mye annet vondt i samfunnet). Man kan jo bare spørre seg om hvor mange ganger man må være nødt til å bevise det motsatte, eller om det rett og slett er en besettelse fra deres side!

Olav Thon er farlig!

En nordafrikaner kom til Norge, han ble spurt hva han het – og oppga en rekke ulike identiteter. På slutten kalte han seg Olav Thon. Olav Thon satt 48 uker i varetekt før politiet klarte å avdekke hans identitet, da ble mannen sendt tilbake til hjemlandet.

«Skryte globalt og gi faen lokalt», har vært et slagord som miljøbevegelsen har brukt for å karakterisere den norske miljøpolitikken. Dette slagordet er imidlertidig også svært egnet når man skal beskrive den norske flyktningepolitikken. Norge er raskt ute når man skal fordømme andre lands brudd på menneskerettigheter og manglende rettssikkerhet, men det er som kjent lettere å se splinten i andres øyne enn det er å se bjelken i sitt eget.

Mr. X

I Norge sitter det i skrivende stund 18 personer i fengsel fordi politiet ikke vet hvem de er, eller nekter å tro at den identiteten de har oppgitt er rett. Disse personene er fengslet etter utlendingslovens § 37, som gir politiet rett til, ved mistanke om falsk identitet, å fengsle personen i opp til 12 uker. I tillegg kan politiet, hvis det foreligger særlige grunner, forlenge fengslingen.

Det har sittet folk i norske fengsler i over et år fordi norske myndigheter ikke vet hvem de er. Dette er alvorlige brudd på menneskerettighetene. Men når en asylsøker som har sittet ti måneder i varetekt tar livet av seg ved å tenne på cella si, etter at han har fått vite at fengselsoppholdet vil bli ytterligere forlenget, nekter Grete Faremo å se at det er noe galt med fengselssystemet og flyktningepolitikken.

Fengsel

I Norge fengsler vi mennesker som er dømt av rettsvesnet. De har brutt den norske loven. Forskning har vist at det å stenge mennesker inne ikke har noen funksjon utenom den barbariske hevnen, samt for utenomverdenen å slippe å se problemer ved sosialdemokratiet – ut av syne ut av sinn.

Fengsel fungerer kun nedbrytende på mennesker. Varetektsfengsel er den formen for fengsel der man har færrest rettigheter. Man sitter isolert fra

omverdenen 23 timer i døgnet. Å sitte i varetekt medfører en rekke psykiske lidelser. Tre av fire selvmord i norske fengsler skjer blant isolerte varetektsfanger. Likevel finner justisministeren det passende å sette flyktninger i varetekt, fordi man ikke vet hvem de er.

Det har sittet folk i norske fengsler i over et år fordi norske myndigheter ikke vet hvem de er. Dette er alvorlige brudd på menneskerettighetene.

Kriminalisering

Å fengsle mennesker man ikke kjenner identiteten til er enda en måte å kriminalisere folk med annen hudfarge på. Folk som har den hudfargen nordmenn prøver å sole seg til, blir trakkasert og kriminalisert fra første stund de kommer til Norge. De blir stoppa oftere enn hvite i tollen, de blir stoppa oftere enn hvite på gata og de blir siktet for kriminalitet de ikke har gjort oftere enn hvite. Når man i tillegg varetektsfengsler flyktninger som kommer til Norge, fordi man ikke kjenner identiteten deres, er det ikke overraskende, det er bare enda et ledd i regjeringens gjentatte forsøk på å gi innvandrere og flyktninger et syndebukk stempel. Som hånd i hanske for Frps flyktningepolitikk, ser regjeringen på flyktninger og innvandrere som kriminelle, som man må beskytte seg mot. At man ikke kan forutsi hvem som vil begå lovbrudd er stadfestet en rekke ganger innen kriminologisk forskning, men det er som kjent ikke forskning regjeringen bygger på når den vedtar nye rasistiske beslutninger.

Tortur og forfølgelse

Folk som flykter fra tortur og forfølgelse flykter også fra sin fortid, det er vanlig for flyktninger å oppgi en annen identitet enn deres egen, nettopp fordi de flykter fra regimer som forfølger dem på tvers av landegrenser. At disse menneskene i visse tilfeller ikke vil oppgi eller nøler med å oppgi sin rette identitet trenger ikke bety at de vil gå ut og slå ned bestemoren min, det kan derimot bety at de tviler på at ikke det regimet de flykter fra også har kontakter i Norge (noe vi har sett flere ganger, f.eks. da Mossad gjorde intervju

Forts. s. 27

Oversikt fra Campaign against rascism & fascism

Den engelske Campaign Against Rascism & Fascism (CARF) har lagt fram sin årlige rapport som viser at antallet asylsøkere og flyktninger i Europa som begikk selvmord i fjor er mer enn fordoblet i forhold til året før. De fleste som begår selvmord er personer som var internert i asylfengsler i påvente av utvisning. En rekke andre framlagte rapporter viser den umenneskelige flyktninge politikken Vest-Europa fører. Fra 1992 til 1994 har antallet personer som søker asyl i EU blitt mer enn halvert. Nedgangen skyldes blant annet innstramming av asylprosedyrene i flere EU-land. Samtidig som det blir stadig vanskeligere å komme inn i EU på lovlig vis, øker naturlig nok andelen av såkalte ulovlige immigranter i EU. Å bekjempe "ulovlig innvandring" har vært det viktigste satsingsområdet for politisamarbeidet i Schengen siden avtalen trådte i kraft for foreløpig sju EU land, 26. mars 1995. Enhver avvist asylsøker anses som ulovlig eller såkalt "uønsket utlending" ifølge EUs regelverk. Nettet blir altså stadig strammere i Europa samtidig som det er millioner av mennesker på flukt i verden.

Følgende tall er tatt fra oversikten CARF la fram over drap på innvandrere, flyktninger og asylsøkere i Vest-Europa i 1995. Organisasjonen understreker at tallene kun er tilfeller de har klart å dokumentere og mener det er store mørketall som ikke kommer fram.

- 14 mennesker ble drept av høyre-ekstremister.
- 27 mennesker ble drept i rasistisk motivert vold.
- 15 asylsøkere begikk selvmord.
- 9 mennesker ble drept av politi-tjenestemenn.
- 5 mennesker døde som følge av at de ble avvist av offentlige institusjoner.
- Totalt 70 dødsfall.

(Fra Klassekampen, 21.2.96)

Gatekamper mot ny finanslov

15. desember var det demonstrasjon i København mot den nylig vedtatte finansloven i Danmark. Ca. 200 demonstranter bygde barrikader og tente bål på Vesterbrogade. Senere dro folk spontant til det kommunale Arbeidssekretariat og knuste rutene der.

Demonstrantene protesterte mot at situasjonen for unge arbeidsledige og andre svake grupper stadig forverrer seg. Samtidig håver de rikeste inn mer penger. I den nye finansloven er formueskatten avskaffet. Regninga blir sendt til unge arbeidsløse som blant annet får redusert deres dagpengerett fra syv år til seks måneder (!!!). I stedet for å motta arbeidsledighetstrygd, skal de unge "aktiveres" i form av tvangsutdannelse (18 mnd.) og tvangsjobbing (3 år). For dette mottar de en lønn som er langt lavere enn det deres arbeid er verdt. All denne "aktiviseringen" administreres av Arbeidssekretariatet som oppviser en uttømmelig fantasi i utnyttinga av arbeidsledig ungdom.

Vi merker oss at den danske politikken er i tråd med utviklingen i Europa generelt. Det økende antallet arbeidsløse utnyttes som billig arbeidskraft for å holde lønnsnivået nede. De rike tjener på at de fattige blir fattigere.

Søppelkjørere i Århus streiker

I flere år har søppelkjørerne i Århus i Danmark kjempet mot arbeidsløsheten. Søppelkjørerne har selv utviklet et system de kaller "skraldemands-modellen", et system som skal hindre at arbeiderne mister jobbene på grunn av reduserte bemanninger fra ledelsens side. Klubben er kjent over hele Danmark for sin innsats og sin støtte til andre fagforeninger. Selskapet tømmer søppel etter en kontrakt med kommunen.

Men nå har direktøren i selskapet uttalt i dansk TV at han personlig så det som sin viktigste oppgave å knekke Skraldemændenes gode avtale. Det første skrittet i direktørens vendetta mot arbeidererne, var å si opp arbeidernes tillitsvalgte, Louie Anderson.

Målet med den uakseptable oppsigelsen er å tvinge kjørerne og kritikken av ledelsen ned på kne. Arbeidsstokken svarte med streik. Og ledelsen avskjediget alle. Det er tredje gang på ett år at samtlige i bedriften har fått sparken.

Kommunen har nå sagt opp kontraken med renholdningsselskapet, på bakgrunn av alle konfliktene i selskapet. Kommunen er også livredde for "RiBus"-tilstander med gatekamper mellom streikebrytere, streikende og snut. Kommunen vil derfor heller opprette et nytt selskap, og gjenansette alle kjørerne. Arbeiderne har selvsagt ikke akseptert kommunens kanselering av kontrakten. Ledelsen i selskapet driver aktiv verving av streikebrytere, og direktøren sier han regner med snutens beskyttelse når streikebryterne setter igang med kjøringen igjen... Har vi hørt den før...?

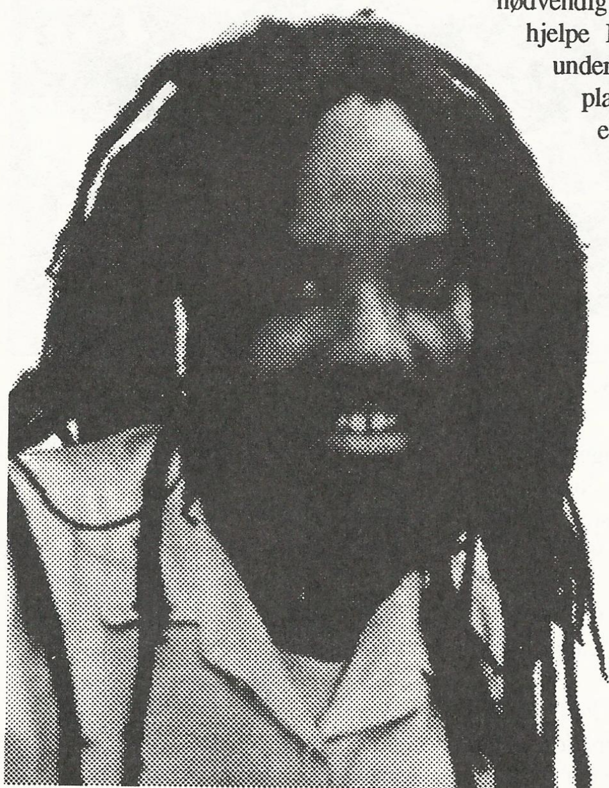
For nærmere informasjon, ring Vidar Holm i Heismontørenes Fagforening, på tlf: 22 17 45 50.

Fortsatt kamp mot dødsdommen

I de tre siste numrene av AntiFascistisk Aksjon har du kunnet lese om den svarte frigjørings aktivisten og journalisten Mumia Abu Jamal, som sitter på dødsscelle på trettende året. Her bringer vi deg litt nytt om arbeidet for hans frigivelse, og hva du og dine venner og arbeidskamerater kan gjøre i kampen for å presse amerikanske myndigheter til å slippe de svarte og undertryktes talsmann fri.

Etter demonstrasjonen utenfor den amerikanske ambassade 9. september i fjor, fortsatte kampanjen med stand utenfor ambassaden hver fredag fram til kulda satte inn for fullt og mørket kom over oss. En liten pause i arbeidet har gitt oss tid til å planlegge bedre, og 1996 startet med et brak for Støttekomitéen for Mumia Abu-Jamal i Norge. Gruppa har fått mange nye medlemmer med et pågangsmot USA skal passe seg for. Nyttårsforsettet om å spre kampanjen ut i Oslo og resten av landet er i ferd med å bli oppfylt, og vi har oppretta kontakt med andre grupper i Danmark og Tyskland. Hver fredag er det stand utenfor den amerikanske ambassade, med banner, løpesedler, innsamling av underskrifter, samt salg av oppdatert artikkelsamling, boller og kaffe. Radioprogram er under planlegging, og kanskje blir det støttekonsert med tid og stunder.

Dødsdømt: *Kampanjen for frigivelsen av dødsdømte ex-panteren Mumia Abu Jamal (bildet) ruller videre.*

Delta i kampen for Mumia Abu Jamas løslatelse!

Hva kan du gjøre?

For at vi skal kunne spre kampanjen, trenger vi din hjelp. Hvis det ikke er en støttegruppe på ditt sted, utfordrer vi deg til å lage en! Men man må ikke nødvendigvis starte en gruppe for å hjelpe Mumia. Du kan samle inn underskrifter på skolen, arbeidsplassen, blant venner, i familien eller i din organisasjon. Du og dine venner kan skrive protestbrev til guvernøren i Philadelphia (støttekomiteen i Oslo har forslag til protestbrev), og du kan selge artikkelsamlinga vi har laget om Mumia Abu-Jamal, der det også står litt om den svarte frigjøringskampen i USA og amerikansk fengselspolitikk. Er det en bokkafé der du bor er den et ypperlig utgangspunkt for spredning av info og materiell.

Hvordan få vite mer?

Det er sjelden det dukker opp informasjon i den etablerte pressa om Mumia Abu-Jamal. Derfor må du følge med i dette bladet og selvfølgelig oppfordrer vi deg til å lese artikkelsamlingen som gir et ganske bra bilde av saken. Hvis du har tilgang på internet, vil du finne mye informasjon der.

Ta kontakt

Ønsker du å få tilsendt underskriftslister, løpesedler og forslag til protestbrev, skriv til oss. Vi stiller også gjerne opp på ditt hjemsted for å fortelle om Mumia Abu-Jamal. Vil du være med å jobbe aktivt i gruppa eller har du noe å fortelle oss, ta kontakt!

Ønsker du å få tilsendt artikkelsamlinga, kan du sette inn kroner 15 pr hefte (inkl. porto) på postgironr: 0813.24.96529. Bestiller du mange hefter (f.eks til bokkafé) vil du få tilsendt så mange hefter det er penger til etter at porto er dekket.

Overskuddet av heftene skal gå til kampanjen i USA, men vi i Norge trenger også penger for å fortsette arbeidet. Ønsker du å støtte oss økonomisk kan du sette inn penger på ovenstående postgironummer.

Husk bare å skrive om du ønsker hefte eller om det er støtte.

Støttekomitéen for Mumia Abu-Jamal
c/o Forsøksgym
Statsråd Mathiesens vei 25
0594 OSLO

Folk i gruppa kan nås på e-post adresse:

Eric.Castres@forsok.vgs.no
Bruk "Mumia Abu-Jamal" som «subject».

Schengenavtalen:
kontroll, rasisme og politistat

Som man ser av hovedpunktene i Schengenavtalen, er felles flyktninge- og asylpolitikk en viktig del av Schengensamarbeidet. Til tross for dette ble FNs høykommisær for flyktninger nektet adgang til møtene. Dette signaliserer en sterkt rasistisk og kontrollerende flyktningepolitikk.

I 1985 ble Schengenavtalen inngått mellom Tyskland, Belgia, Frankrike, Nederland og Luxembourg. Senere tilsluttet Italia, Spania, Portugal, Hellas og Østerrike seg. Den første avtalen var en prinsipperklæring om samarbeid, mens avtalen fra 1990 er fungerende. Begge avtalene ble utviklet i hemmelighet.

Dermed fikk Schengensamarbeidet utvikle seg uten offentlig innsyn og kritikk. Selv etter at tekstene fra begge avtalene ble offentliggjort forble viktige tillegg hemmeligholdt for folk flest.

Den første avtalen ble godkjent av Nederland i 1986. Derimot oppdaget ikke de andre landas parlamenter avtalen før 1989. Den siste avtalen ble forhandlet fram på samme måte. En sentral forhandlingsgruppe styrte og hadde oppsyn med mindre "tema"-grupper. Disse gruppene hadde titler som "Politi og sikkerhet", "Grensekontroll", "Transport" osv. Nok en gang hadde viktige avgjørelser og avtaler blitt tatt uten at folk flest kunne fremme sitt syn.

Internasjonal: *Kampen mot EU, EØS og Schengenavtalen er internasjonal.*

FRI BEVEGELSE – FOR HVEM?

En felles politikk på hovedpunktene i avtalen blir sett på som nødvendig. Slik kan landene opprette et marked uten indre grenser. Men siden de indre grensene skal bort, legger Schengenområdet opp til forsterket kontroll ved de ytre. Landene skal ha felles visumpolitikk. Bare personer med gyldig visum, som kan forsørge seg selv, får innreisetillatelse. Innreise kan nektes dersom andre Schengenland har negative opplysninger om personen.

Det er i første omgang tredjelandsborgere som vil merke forskjellen. Å være tredjelandsborger vil si at du ikke er EU-borger, men statsborger i et land utenfor EU. Bestemmelsen om fri bevegelse gjelder ikke for folk som ikke er statsborger i et EU-land, selv om de er lovlig bosatt der. I Schengenavtalen sies det at tredjelandsborgere ikke får søke arbeid i et annet Schengenland. De fire friheter gjelder først og fremst EU-borgere.

SCHENGEN INFORMATION SYSTEM

SIS er en av forutsetningene til at Schengenavtalen kan gjennomføres. Med fri flyt i Schengenområdet må ikke bare yttergrensene skjerpes ytterligere,

men kontrollen over innbyggerne må også styrkes.

Det er her Schengen Information System kommer inn i bildet. SIS skal gi politiet adgang til infomasjon om personer og objekter til bruk ved grensekontroll og politietterforskning. Informasjonssystemet skal opprettholde ro og orden og beskytte rikets sikkerhet (Schengenavtalen §93).

SIS er bygd opp av nasjonale enheter med en sentral enhet i Strasbourg. De nasjonale enhetene skal være identiske og alt datamateriale fra samtlige land skal lagres i enheten. Den sentrale enheten skal sørge for at medlemslandenes dataregistre er ajourført.

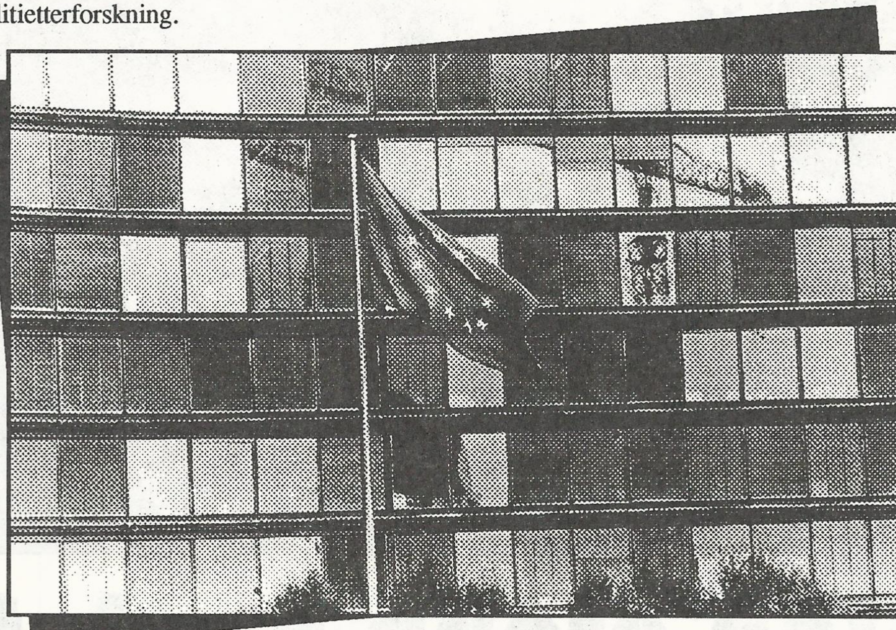
Hva slags informasjon?

I artikkel 94 nr 3 slåes det fast hva slags informasjon som skal lagres;

- navn, fødested, data, kjønn og nasjonalitet
- spesielle fysiske kjennetegn.
- mm personen er bevæpnet
- om personen er farlig
- årsaken til registreringen
- tiltak som skal iverksettes

Opplysningene kan bare registreres når det er nødvendig etter artiklene 95-100 i avtalen.

- Art. 95 gjelder personer som ønskes arrestert med sikte på utlevering. Straffbare forhold personen er dømt eller siktet for skal også lagres.
- Art. 96 gjelder uønskede flyktninger. Artikkelen inneholder tredjelandsborgere som blir betraktet som en trussel mot offentlig orden og nasjonal sikkerhet. Personer som tidligere er dømt for et lovbrudd med strafferamme på over et år, eller som mistenkes for å ha begått alvorlige handlinger. Antagligvis en artikkel som vil bli flittig brukt mot asylsøkere.
- Art. 97 gjelder personer som er meldt savnet eller som ikke kan ta vare på seg selv.
- Art. 98 gjelder vitner, tiltalte eller personer som skal ha en dom forkynt.
- Art. 99 gjelder personer man ønsker å sette under "diskret overvåking" eller spesielle undersøkelser. I realiteten vil det bety hvem som helst.

"Diskret overvåking"

Blir man utsatt for "diskret overvåking", kan følgende informasjon samles; Person eller kjøretøy som blir kontrollert. Tid, sted og grunn for kontrollen. Reiserute og bestemmelsessted. Personer og gjenstander som vedkommende var i følge eller hadde med. Disse artiklene kan i høyeste grad misbrukes når så detaljerte opplysninger kan lagres på ganske svake indisier. Det er ingen tvil om at asylsøkere, politiske aktivister og fattigfolk generellt vil bli utsatt for SIS.

Rasisme i systemet

I tillegg til Schengen Information System inneholder Schengenavtalen flere rasistiske regler. Blant annet gjelder førsteasyllandregelen også i Schengenlandene. Det betyr at asylsøkere kan bare søke asyl i det første landet de kommer til. Avgjørelsen som tas i det landet gjelder for hele Schengenområdet. Det vil si at får man avslag fra ett, får man avslag fra de andre landene også. Hvis man derimot får innvilget asyl gjelder det bare for det landet du søkte i. Nei fra et land er nei fra alle – ja fra et land er ja fra et land.

Schengenavtalen innholder også såkalt transportøransvar. Det vil si at Schengenavtalen gir hjemmel for å bøtelegge transportselskaper dersom de frakter personer uten gyldige papirer. Dette fører selvsagt til at selskapene er svært strenge med hvem de slipper ombord. Dermed sitter man i en situasjon hvor flyselskapenes kommersielle interesser styrer flyktningepolitikken. Denne ordningen er ikke spesiell for Schengenlandene. Norge innførte tidlig en lignende ordning. I dag må flyselskapene i Norge betale biletten hjem for personer uten returbilett dersom de for avslag på asylsøknaden.

Ser man disse reglene og den nye visumpolitikken under ett sitter man igjen med et bilde av Europa som så godt som stengt for flyktninger fra den 3. verden. I tillegg kan det styrkede kontrollapparatet innad i Schengenområdet legitimere en sterkere rasediskriminering. Schengenavtalen er en farlig avtale for fattigfolk, politiske aktivister og innvandrere.

Hovedpunktene i Schengeavtalen:

- Gjensidig godkjenning av visum, opprettelse av felles visum.
- Rasismesaker henlagt
- Gjensidig tollsamarbeid
- Overvåking av ytre grenser
- Introduksjon av Schengen Information System
- Narkotika, våpen og ammunisjon
- Utvisning
- Bevegelsesfrihet
- Kriterier for å bestemme hvilke land som skal være ansvarlige for behandlingen av asylsøknader.
- Iverksettelsen av domsavsigelser

Mot nazisme: *Oppmot 4000 mennesker deltok i demonstrasjonen mot nazisme og rasisme i Oslo lørdag 27. januar.*

Aksjon stopp nazistene

27. januar trosset rundt fire tusen mennesker vinterkulda for å demonstrere mot nazisme og rasisme. Demonstrasjonen markerte avslutningen på en antinazistiske kampanje som fant sted i Oslo fra 13. til 27. januar. Arrangøren bak kampanjen, samt det siste årets største markering mot nazisme og rasisme, var "Aksjon Stopp Nazistene."

I november tok Blitz/AFA initiativet til et møte mellom antirasistiske organisasjoner og fagforeninger for å diskutere reaksjoner på nazistenes økte aktivitet på Østlandsområdet. I løpet av høsthalvåret hadde de høyreekstreme gjennomført flere terrorhandlinger. Folk hadde blitt skutt, knivstukket og banket opp. Biler var blitt knust og nok en bombe var sprengt i bakgården på Blitz. (se Antifascistisk Aksjon nr. 6 og 7.) Nynazistene utgjør ingen stor gruppe her i landet, men de rekrutterer likevel fra ulike ungdomsmiljøer, og har økt betraktelig i antall de siste årene.

Terrormetoder

Nazistene har blitt møtt av demonstrasjoner og aksjoner på de fleste stedene de har dukket opp. Denne motstanden har bla. ført til at de har problemer med å operere åpent i Oslos gater. De har derfor måttet ty til terrormetoder og utbredt aktivitet i bydelene utenfor sentrum av Oslo, og i mindre byer som i Tønsberg og Hønefoss.

Behovet for å samordne motstanden var der, og det ble derfor innkalt til et stormøte 22. nov, hvor det møtte opp ca. 70 personer fra forskjellige organisasjoner, fagforeninger og interessegrupper. "Aksjon Stopp Nazistene" ble dannet. Planleggingen av en stor demonstrasjon 27. jan. kom igang og ulike grupper ble satt ned for å arbeide med en kampanje mot rasisme og nazisme i forkant av demoen. Parolen for kampanjen var "Stopp Nazistene – Bekjemp rasismen"

Ideen bak kampanjen var å synligjøre den brede motstanden. Man ønsket en bred mobilisering mot naziterroren. Media har i lengere tid forsøkt å presentere kampen mot fascistene som en gjengkrig mellom nynazister og Blitz. Denne fremstillingen har bare nazistene tjent på.

Restriktiv politikk

Norges innvandringspolitikk er en av de mest restriktive i verden, likevel beveger innvandringsdebatten seg stadig lenger mot høyre. Rasistiske ideer som er helt sentrale for den nazistiske ideologien, ble i 1995 mer "stuereine". Når sentrale politikere snakker om fremmedfrykt som om det er helt naturlig være

paranoid for alt som ikke har blek-rosa hudfarge, legitimerer de rasisme.

Arbeid i nærmiljø

Målet med en to uker lang kampanje var å etablere et nettverk av antirasistisk og antinazistisk aktivitet drevet lokalt i bydelene, på arbeidsplasser, skoler og fritidsklubber. Aksjonen ønsket å mobilisere folk til å arbeide i sitt nærmiljø. Etter at nazistene er blitt jaga vekk fra Oslos gater, har aktiviteten deres økt i bydelene. Innvandrere og antirasister har fått merke dette på steder hvor konsentrasjonen av boneheads er høy. Også Gamlebyen, hvor det er bosatt mange antifascister, har vært gjenstand for en rekke angrep fra nynazister. Ettersom nynazistene ikke har våget å begi seg inn på noen direkte konfrontasjon med antifascister i dette området, benytter de seg av lynangrep, hvor de kan stikke av i biler umiddelbart etterpå.

Aksjonen prioriterer også skoler og fritidsklubber, hvor det er viktig å bygge opp et nettverk, slik at mobiliseringen til nazistene blir vanskeligere i ungdomsmiljøene.

Arbeidernes kamp

Fagbevegelsene har en lang antifascistisk tradisjon. På 30-tallet så man faren ved den økende tilslutningen til fascistiske ideologier, og mobiliserte massivt. Tusenvis av arbeidere var med på å slå tilbake fascistene, både ideologisk og fysisk. I 1940 var nazistene med NS i spissen, nærmest knust av arbeidere og antifascister. Uten den tyske okkupasjonen ville NS og Quisling gått inn i historien som et heller ubetydelig fenomen uten særlig innflytelse på landets politikk og samfunnet forøvrig.

Dagens Norge er preget av forverrede arbeidvilkår og sosiale rettigheter, nedskjæringer i skolene og ellers i offentlig sektor. For å bekjempe disse problemene må fagbevegelsen stå samlet. Fascismen er en klar trussel mot fagbevegelsen, siden ideologien splitter opp folk etter hudfarge, kulturbakgrunn, religion og seksualitet. Samtidig mener den at organisasjonsretten er overflødig. Historien viser klart at fascismen vokser i nedgangstider. Derfor er det viktig at fagbevegelsen igjen engasjerer seg sterkt i det antifascistiske arbeidet.

27. januar

Etter halvannen måned med intens planlegging og mye forarbeid, startet kampanjen 13. januar. Aktiviteter over hele byen var allerede igang. Over 50.000 løpesedler var delt ut, 7000 plakater var hengt opp, og over 50 organisasjoner hadde tilsluttet seg aksjonen. Fagforeninger, beboerforeninger, partier og organisasjoner samarbeidet i flere bydeler om lokale arrangementer. På Sandaker, Grünerløkka, Grønland og i Gamlebyen malte folk felles paroler som ble hengt opp på synlige steder. Stands med løpeseddelutdeling og appeller preget bydelene i kampanjeukene. Mange skoler og arbeidsplasser holdt møter og gjorde bruk av tilbudet fra "Aksjon Stopp Nazistene" om foredragsholdere. 27. januar, dagen for den store fellesmarkeringen, var det tilslutningstog fra både Sagene/Torshov, Grønland og Grünerløkka til demonstrasjonen på Jernbanetorget. Flere mindre sentrale steder hadde satt opp busser for felles avreise til Oslo. I ti kuldegrader møtte ca 4.000 mennesker opp på Jernbanetorget for å vise avsky mot rasisme og nazisme. Stemningen var høy. Den noe orginale demoruta, gikk innom både Grønland og Tøyen før den endte i Birkelunden. Hele arrangementet forløp uten tilløp til bråk og provokasjoner.

Kampanjen var velykket

I ettertid kan aksjonen og demoen oppsummeres som svært vellykket. På flere områder overgikk den forventningene. Noe merkelig var imidlertid den dårlige pressedekninga av både demonstrasjonen og kampanjen. I ettertid kan man spørre seg om det var blitt jobbet for lite på dette området, eller om media rett og slett ikke er interessert i å dekke brede og fredlige antirasistiske arrangementer. Sikkert er det ihvertfall at aksjonen har bidratt til å oppløse myten om at kampen mot nazismen er begrenset til en "gjengkrig".

I forhold til planene da "Aksjon Stopp Nazistene" startet, har vi kommet et godt stykke på vei. Nazistene er på midlertidig tilbaketog, samtidig som fronten mot nazismen har vokst betraktelig. Den store lokale aktiviteten viser at mange folk har tatt et klart standpunkt, og er villig til å ta ansvar i sine bomiljøer. Mange skoler med etablerte antirasistiske skolelag, tilsluttet seg også til aksjonen. Det ble klart at det i ungdomsmiljøer finnes et stort potensiale for antirasistisk arbeid og at disse miljøene nå vil være et viktig satsningsområde i arbeidet fremover.

Det store antallet fagforeninger som tilsluttet seg aksjonen, og antirasistiske møter og foredrag på mange arbeidsplasser, viser at fagbevegelsen igjen er kommet på banen i den antifascistiske kampen. Vi håper og tror at denne utviklinga fortsetter og at fagbevegelsen tar sin del av ansvaret for å bygge opp motstand mot nazismen.

Sosialdemokratisk passivitet

"Aksjon Stopp Nazistene" har de siste par månedene bidratt til å synliggjøre

Forts. neste side

Forts. fra forrige side.

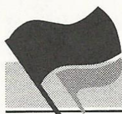
den sosialdemokratiske passiviteten i forhold til høyreekstreme grupperinger. Aksjonen har også satt søkelys på sammenhengen mellom sentrale politikeres flørting med rasistiske ideer og økt rekruttering til nazistiske miljøer. Vi er i en posisjon hvor vi fra forskjellige plan kan påvirke den politiske dagsorden i etablerte politiske miljøer. Dette vil være en utfordring i arbeidet fremover.

Viktig Med Samarbeid

For å opprettholde aktivitetsnivået bør aksjonen fortsette å bygge videre på det nettverket som er etablert. Situasjonen i andre europeiske land, bla. i Sverige, viser hvilken vei utviklingen kan gå, hvis nazistene får rom til å bygge seg opp uten å møte en bred og organisert motstand. I både Sverige og Tyskland har nynazister begått flere drap på innvandrere, homofile og antirasister. I Norge utgjør nazistene ennå ingen stor trussel. Derfor er det svært viktig at den brede motstanden bygges opp nå, for å hindre at situasjonen kommer ut av kontroll i framtida. Erfaringene viser at nazistenes strategi for å bygge seg opp er todelt. På det verbale planet fisker de i folks misnøye med sin egen livssituasjon, og forfekter tilslørte rasistiske ideer som årsaker til misnøyen. Innenfor etablerte politiske politiske partier tøyer de grensene mot høyre, samtidig som de passer på å ha en "stuerein" fasade. Samtidig foreligger det et samarbeid med voldsnazistene på gateplan. Kampen om gata er svært sentral i nazistenes oppbyggingsstrategi. Derfor er det viktig at folk overalt, spesielt ungdom og fagbevegelsen, organiserer seg der de jobber, der de bor og der de går på skole...

-Forandringer nå!

UTENRIKS

Zapatistgeriljaen i Chiapas slåss videre – på Internett og rundt forhandlingsbordet.

Gjennom 1995 har forhandlingene mellom zapatister og myndigheter pågått i San Andres Sacamchem, ledet av kommandanter som Tacho og David. Zapatistenes maskerte ansikt utad, Marcos, må holde seg i skjul, siden myndighetene utlyste arrestordre på ham 9. februar i fjor. Dermed får mannen som selv iført finlandshette har greid å erobre et utall kvinnehjerter, enda bedre anledning til å ofre seg for poesien inne i den stille Lacandon-jungelen hvor zapatisthæren har søkt tilflukt.

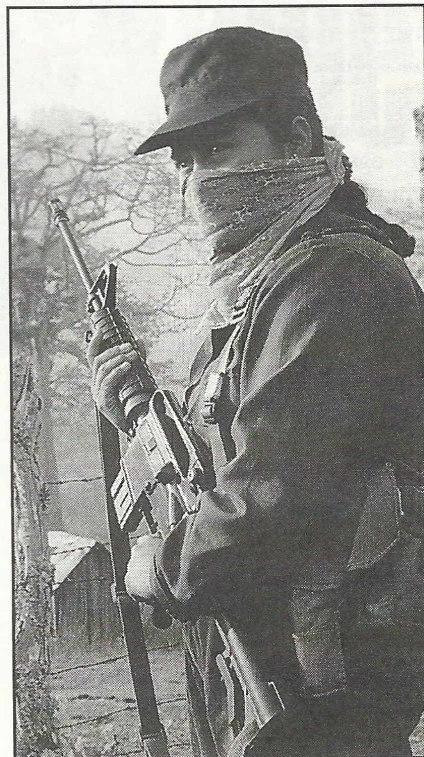
— Å lage revolusjon er som å skrive et dikt: Du må ha plass i hjertet for fattigdommen og lidelsene rundt deg. Her er lidelsene store, sier Marcos i heftet "Zapatas revansj", som Chiapas-aksjonen på Solidaritetshuset i Oslo har laget.

Selv om zapatistene grep til våpen 1. januar 1994, med flere hundre døde som følge, vil de helst få bort den skrikende urettferdigheten i det meksikanske systemet gjennom fredelige samtaler. Derfor har de gjennom hele 1995 sittet i forhandlinger med erkefienden, regjeringspartiet PRI. I 60 år har dette partiet latt en skjev fordeling av jord og ressurser bygge seg opp, og likevel greid å beholde makten uten opphold. Det har de greid ved hjelp av et graverende valgfusk som har vært dokumentert flere ganger. Maktmisbruk både lokalt og sentralt har vært så utbredt av zapatistene ikke synes ordet "demokrati" kan brukes om Mexico. Verst har det vært i delstaten Chiapas, lengst sør mot grensa til Guatemala, hvor Mexicos vedvarende økonomiske krise føles aller sterkest. I denne delstaten eier et fåtall jord- og kvegeiere nesten alt som er av brukbar jord.

— Mexico er ett av mange eksempler på at det frie markedet ikke bare har mislykkes i å utrydde fattigdom – slik forkjemperne hevdet at frihandelen skulle – men også har polarisert landet, økonomisk og politisk, uttalte den såkalte "non Governmental working Group on the World Bank" i desember 1994.

Zapatistene har brukt den væpna oppstanden som et middel til å få verdens oppmerksomhet mot problemene. Med mediene utålmodig ventende utenfor forhandlingsrommene sitter de med et sterkt kort på hånden. Så sterkt at myndighetene ikke kan la forhandlingene som pågår om urfolks rettigheter, politisk representasjon og jordfordeling være resultatløse.

Zapatistene ser seg selv som en del av en verdensomspennende bevegelse, og

lot derfor alle som ville være med på en "global folkeavstemming" om bevegelsens fremtid. Det endte med flertall for også å utvikle den til en politisk bevegelse. Men samme hva som skjer, krever zapatistene raske og drastiske forandringer i Mexico.

— Om ikke det snart blir en demokratisk forvandling av Mexico, vil en storkrig bryte ut, sier Marcos.

Antifascistisk kamp i Italia 1920-1945

På begynnelsen av tjuetallet avgjøres kampen mellom antifascister og fascister i Italia. Moussolini lykkes i å ta makten med marsjen mot Roma i 1922. Senere skal Moussolinis fascisme inspirere nazister i Tyskland og fascister over resten av verden. Men den antifascistiske motstanden var sterk og kompromissløs under nesten 25 år med fascistdiktatur.

Etter første verdenskrig blir Italia preget av stor sosial og politisk uro. Kreftene som spilte på nasjonalistisk argumentasjon for å dytte landet inn i "den nødvendige krigen" må demme opp for en arbeiderbevegelse som jobber for en sosial revolusjon. Samtidig dukker det opp en fascistisk bevegelse. I løpet av få år skal fascistene — med vold og støtte fra borgerskapet — nå makten, og beholde den i mer enn tjue år.

Mellom 1919 og 1921 — de såkalte "biennio rosso", de to røde årene — førte den italienske fagbevegelsen en sterk offensiv i retning av en sosial revolusjon. Til sammen hadde fagforeningene omlag 2,5 millioner medlemmer. En av de viktigste fagforeningene var USI (Unione Sindacale Italiana), en anarkistisk-revolusjonær fagforening med hundretusener av medlemmer. Rundt 1920 hadde anarkistene stor innflytelse. Avisen "Umanita` Nova", stiftet av Errico Malatesta, hadde et daglig opplag på 50.000, og var venstresidas mest leste avis. Likevel var sosialistpartiet PSI størst blant arbeidere. PSI var delt i en reformistisk og en revolusjonær retning. Fra 1917 hadde den russiske revolusjon framstått som et eksempel for mange.

Kvinne med anarkistflagg under en streikekampanje i Italia tidlig på 20-tallet.

Arbeidernes Offensiv

I 1919 begynte en streikebølge. Til å begynne med var de fleste kravene økonomiske, men fra 1920 utviklet det seg flere konkrete politiske mål. Streikene ble fulgt av lokale opprør i flere deler av landet. Offensiven kulminerte med fabrikkokkupasjoner i august-september 1920. I det norditalienske metallfabrikkområdet ble omtrent 600 fabrikker med mer enn en halv million arbeidere okkupert.

Etter lange forhandlinger mellom arbeidsgivere og arbeidstakere, bestemte arbeiderne seg for å selv styre hele prosessen i fabrikken; Fra anskaffing av materialer via produksjon og administrasjon til salg av de ferdige varene. Arbeiderne viste også vilje til væpna forsvar av fabrikkokkupasjonene. Den liberale regjeringen måtte innse at en militær aksjon for å gi tilbake fabrikkene til de gamle eierne var uaktuelt og ulønnsomt. Etter Lenins uttalelse, var tiden inne for at de italienske arbeidere kunne overta alle landets fabrikker.

Spørsmålet "Skal vi fortsette, eller forhandle med kapitalistene igjen?", splittet arbeiderne. Interne diskusjoner var i gang, og det ble foreslått en folkeavstemming. Med 60% av stemmene, vant reformistene klart, og streikekampanjen ble betydelig svekket. Arbeidsgiverne kom til en motoffensiv året etter med betydlige lønnsnedskjæringer.

I januar 1921 konkretiserte PSI-kongressen splittelsen, og en del av partiet brøt ut for å danne det kommunistiske PCd'I.

Mussolinis Fremgang

Men hvordan kunne fagbevegelsen, som representerte en enorm revolusjonær front, tape kampen mot fascismen?

Da den første fascistiske foreningen — Fascio di combattimento — ble stiftet av Mussolini i Milano 23. mars 1919, var de en samling av krigsveteraner, misfornøyde sosialister, vanlige folk, nasjonalister og annet, uten politisk innflytelse. I programmet kunne en lese krav om utvidet forenings-, forsamlings- og presse-frihet, 8 timers arbeidsdag, større arbeiderinnflytelse i fabrikkene og ekstra skatt på kapital. Sommeren 1920 var fortsatt fascistene en gruppe uten politisk betydning. Ett år senere var organisasjonen en av de sterkeste i landet. De rekrutterte hovedsaklig fra borgerskapet og samarbeidet med de mest konservative partiene. Fascismen hadde fjernet seg fra sitt opprinnelige program og framsto nå som hovedmiddelet i kampen mot

"den revolusjonære faren".

Den liberale staten undervurderte situasjonen også fordi borgerskapet endelig hadde et verktøy som kunne brukes til å stanse fagforeningsoffensiven. Voldsbruk i angrep mot fagoreningskontorer, anarkistiske grupper, aviser og enkeltpersoner ble ofte tolerert av politiet, som i enkelte tilfeller også inngikk samarbeid med fascistene.

"Arditi del Popolo"

Desverre skapte politikken de reformistiske partiene og fagforeningene førte enda mer splittelse og forvirring blant arbeiderne. Dette skjedde samtidig med at fascistene trappet opp voldsbruken. Fra 1921 var alle som ble stemplet "sovversivo" — undergravere — et mål for den fascistiske volden.

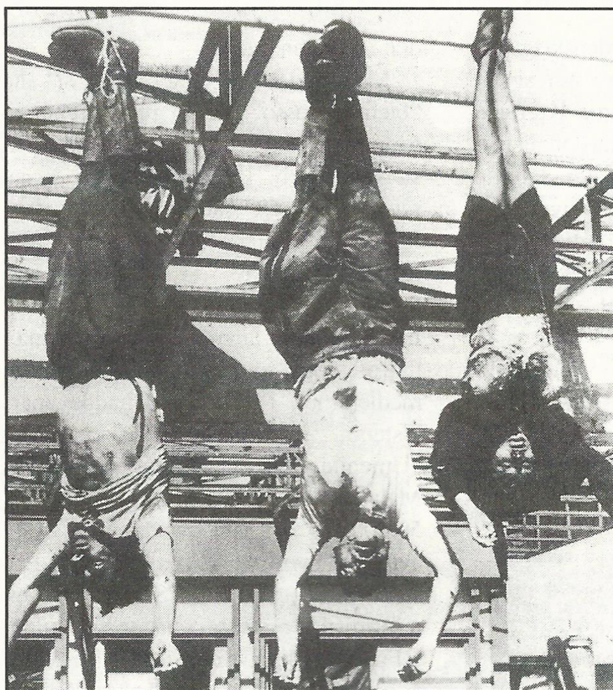
I august 1921, opprettet PSI en "fredspakt" med fascistene. For mange arbeidere som hadde tatt del i streikekampen og var lojale mot partiet, kom avtalen som et sjokk. Parallelt med avtalen, økte fascistenes vold. Selv om partiet og fagforeningene valgte en kompromisslinje, organiserte mange arbeidere seg på egen hånd i kampen mot fascismen. Under opprørene i Sarzana (1921) og Parma (1922) slo arbeiderne fascistene tilbake og tok kontroll over byen.

Forskjellen i den antifascistiske kampen i denne avgjørende fasen, kan illustreres med holdningene forskjellige grupper hadde til bevegelsen "Arditi del Popolo" — Folkets Dristige. Grasrotbevegelsen ble stiftet i 1920, og var en organisasjon med sterke antifascistiske og antiborgerlige målsetninger. Det var en selvstendig bevegelse uten noen konkret isme-tilhørighet, og det utviklet seg raskt forskjellige varianter på forskjellige steder. Strategien var felles: Organisering av folk mot fascismens vold.

Mens anarkister sluttet seg entusiastisk til den folkestyrte bevegelsen, var sosialister og kommunister mer skeptiske. Til tross for at mange av PSIs og PCd'Is aktivister deltok i noen av "Arditi del Popolos" aksjoner, var byråkratene i partiene mot utvidelsen av bevegelsen. Det kommunistiske partiet forbød til og med sine medlemmer kontakt med bevegelsen. Med en oppløsende reform-sosialisme, en separatistisk kommunisme og en tolerant liberal-katolsk stat hjalp den antifascistiske frontens splittelse fascismen til seier.

Vold legaliseres

Gjennom den velkjente "marsjen mot Roma" i 1922, skapte fascistene regjeringskrise, og kongen tilbød Mussolini å bli statsminister. De konservative partiene (liberal-katolske) begynte — endelig — å forstå hva fascismen sto for, men det var for seint. Situasjonen ble enda tydeligere i 1924. G. Matteotti — sosialistisk parlamentsmedlem — ble drept av fascistene. Opposisjonspartiene prøvde å isolere Mussolini politisk, og forlot parlamentet i noen måneder, mens de hadde møter i Aventino, en annen bydel i Roma. Bare kommunistpartiet og endel liberale representanter fortsatte å møte fascistene i parlamentet.

Mussolinis lik (midten) blei hengt opp sammen med elskerinne Claretta Petacci og andre fascister på Loreto plass i Milano 1945.

Etter et bombeattentat i Roma — utført av anarkisten Gino Lucetti — i 1926, hvor Mussolini reddet livet takket være sin flinke sjåfør, og et attentat til i Bologna — der den 15 år gamle attantatmannen blir lynsjet på stedet av folk — ble alle opposisjonspartier forbudt. Flere ledende politikere måtte flykte, og bare PCd'I forsøkte å opprettholde en hemmelig organisasjon i Italia.

Mange kommunister ble arrestert, blant annet A. Gramsci som satt fengslet fra 1926 til han døde i 1937 (Togliatti som satt i Kominterns eksekutivkomité i Moskva overtok etter Gramscis død som PCd'Is generalsekretær).

Antifascister i eksil

I 1925-26, forlot mange antifascister Italia. De som ikke klarte å reise ble arrestert eller kontinuerlig trakassert og overvåket. I 1926 opprettet staten en ny kontrolltjeneste: OVRA (Opera Vigilanza Repressione Antifascista) som i årene som kom skulle bli en av de mest effektive represjonsmidlene i fascistenes hender, både i Italia og utenlands.

De fleste politiske flyktninger reiste til Frankrike. Mange andre til Amerika. Endel anarkister hadde allerede flyktet før fascistene kom til makta. På grunn av sin kamp mot monarkiet og aktive deltakelse i streikene, hadde mange anarkister blitt trakassert av det italienske politiet lenge før Mussolini kom til makta. Når fascistene satte i gang sin voldskampanje, var anarkistenes hus, aviser, foreninger og aktivister de første ofrene.

Antifascistisk koordinering

Politiske flyktninger følte på tross av politisk uenighet umiddelbart behovet for koordinering. Derfor ble "Concentrazione d'azione antifascista" dannet i Paris i 1927. I 1934 uttalte Pietro Nenni — en av de store menn i italiensk sosialisme — : "Opposisjonen ble jaget ut av landet og et slikt fenomen har en aldri sett i historien uten at det har skapt forvirring og svekkelse innad i landet. Derfor ble den utenlandske fronten den mest oppmerksomme. Dessuten, etter at vi kom ut av Italia, følte vi med en gang at det var stor mangel på kjennskap til fascismen internasjonalt, til og med i sosialistinternasjonalen."

Internasjonalt var fascismen undervurdert. I noen tilfeller ble den også presentert som nødvendig for å gjenopprette lov og orden og fjerne den

revolusjonære fare. To eksempler: Churchill, som alltid hadde vært en beundrer av Mussolini (de to utvekslet vennlige brev) erklærte lenge før alliansen mellom Hitler og Mussolini: "Hvis jeg var italiener, kunne jeg bare være en fascist!"; Gandhi: "Mussolini er den største politikeren i vårt århundre". Var dette bare uvitenhet?

Motstand Svekket

Desverre var den antifascistiske motstanden veldig svekket i Italia også på grunn av den brutale represjonen. Anarkistene prøvde å svekke regimet gjenom en attentatkampanje. Praktisk propaganda sirkulerte, bøker som "Kjennskap til den antifascistiske kjemi", men strategien fungerte ikke. Anarkisten Michele Schirru ble henrettet i 1931 for å ha planlagt et attentat mot Mussolini. De eneste som klarte å danne en hemmelig organisasjon mot regimet var kommunistene. De drev viktig motpropagandaarbeid innenfor og utenfor landet, men deres aktivitet var ofte preget av Moskvas direktiver. Tross den historiske avtalen mellom Mussolini og Vatikanet (Vatikanet hadde alltid nektet offisielle kontakter med den italienske staten siden 1861, året for opprettelsen av staten Italia) var noen katolske miljøer stedet hvor folk kunne vise avstand fra diktaturen. Men en aktiv motstand ble det aldri her.

Etioipas Krig

Den utenlandske aktiviteten mot regimet vokste fram. I begynnelsen av tredveårene ble "Giustizia & Liberta" (GL) stiftet. Organisasjonen samlet stort sett sosialister og liberalere. En del anarkister sluttet seg til. Franske og andre myndigheter tolererte stadig mindre av antifascisters arbeid, og samtidig økte OVRAs aktivitet utenfor Italias grenser. I 1934 underskrev sosialister og kommunister en felles aksjonspakt.

I 1935 startet krigen mellom Italia og Etiopia, og Hitler og Musolini oppretter samarbeid. Internasjonale sanksjoner mot Italia ble innført, og regimet begynte å miste litt av sin styrke — i og utenfor Italia. Dette blir enda tydeligere i 1936 i forbindelse med den spanske borgerkrigen. (For mer om den spanske borgerkrigen, se AFA #6) Tusenvis av italienske antifascister deltok på republikkens side, mens Mussolini støttet Franco med soldater, fly og våpen.

Nok en gang var den revolusjonære fronten splittet. Camillo Berneri var en av den italienske anarkismens viktigste figurer, og ble drept av Stalins agenter i Barcelona i 1937.

Mussolini innførte raselover mot jøder i 1938, men lovene ble i stor grad sabotert av folk flest, og regimet mistet en del av tilliten. Men aktiv antifascistisk motstand i landet var fortsatt ikke mulig, selv om motpropaganda blei spredd.

1945: Partisaner på patrulje i Apuane-alpene i Nord-Italia der anarkistene stod sterkt.

Fascismen Fall

Annen verdenskrig ble en katastrofe for landet og fascistene. Da de allierte gikk i land på Sicilia sommeren 43, ble Mussolini kastet av fascistenes høye råd.

Den 25. juli -43, etter at krigens sjebne hadde snudd seg, bestemte kong Vittorio Emanuele III seg for å sparke Mussolini som statsminister. Han ble overbevist om at den eneste måte for å redde monarkiet var å bli kvitt fascismen og hans "duce". Marshall Badoglio ble den nye statsminister, og Mussolini arrestert (han skulle frigjøres av tyskerne senere). Den 8. september -43 rømte kongefamilien til det sikre Brindisi i sør-Italia og regjeringen erklærer våpenstillstand med de allierte. Tyskerne, som hadde forsterket seg veldig mye i italia etter den 25.7., tok i løpet av tre dager direkte kontroll over landet. Italia ble det nittende landet Tyskland okkuperte siden 1939. Mens Mussolini dannet en tyskkontrollert marionett-republikk i nord (den såkalte Salo-republikken), ble soldatene og befolkningen tvunget til å samarbeide med nazi-fascister. De som nektet ble fanget eller henrettet: 615.000 italienere, blant dem tusenvis av soldater, ble sendt til konsentrasjonsleire i Tyskland i perioden 1943-45.

La Resistenza

Landet var delt i to, og overalt var det frigjøringskomiteer. CNL (Comitato Nazionale di Liberazione) inkluderte representanter for alle de antifascistiske partiene. På denne tida foregikk kampen på forskjellige måter fra område til område. Med enkelte unntak var det de allierte som regisserte endringer etter militære aksjoner i sør.

Amerikanerne valgte å rehabilitere gamle fascister og mafiosi for å beholde kontroll i forandringsperioden. Dessverre skulle det bli en vanlig metode helt opp til våre dager {se *Smørsyra* #16}. I nord førte partisanbevegelsen "La Resistenza" an i en sterk radikalisering i den antifascistiske kampen blant befolkningen. Partisanene hørte til forskjellige grupper og hadde forskjellig gjennomslagskraft fra region til region. I Toscana organiserte f.eks. anarkister kampen i de nordvestlige delene av fylket, der de konfiskerte eiendom fra de rike for å dele ut blant folk.

Partisanene hadde et felles håp om at kampen mot fascismen og nazismen kunne føre til en revolusjonær omveltning av samfunnet. Forskjellige hen-

LA RESISTENZA

8. sept. 43 var en viktig etappe for de italienske antifascistene i den tjueårige kampen mot fascismen. Etter Mussolinis politiske fall, ble mange politiske fanger løslatt. Mange reiste tilbake fra eksil, veteraner fra Spanias krig, eks-soldater og andre samlet seg for å danne en bred antifascistisk front, partisanbevegelsen "la Resistenza".

I første omgang var partisangruppene et resultat av spontan folkelig organisering. Kommunistene forsøkte å organisere en aktiv motstand i Italia under det tjueårige diktaturet. Med deres eksisterende struktur var de bedre forberedt enn andre etter 8. september. Partisaner kunne stort sett deles i to hovedgrupper: de "politiske" og de "eks-militære". De "politiske" var brigader knyttet til forskjellige partier som hadde som mål å beseire fascismen for å utføre egne politiske programmer. De viktigste var "Brigate Garibaldi" for kommunister som omfattet omtrent 35-40% av partisanbevegelsen; "Brigate Matteotti" for sosialister; "Giustizia e Libertá" for liberalere og andre demokrater og "Popolo" for kristelige-demokrater. Disse tre omfattet omtrent det samme antall partisaner som kommunistene gjorde alene. Anarkister delte seg hovedsakelig i Garibaldi,"G.L." og "Matteotti", men hadde også egne grupper som f.eks. "G. Lucetti" bataljon — veldig aktiv i Lunigiana-området. De "eks-militære" omfattet omtrent 15-20% av bevegelsen. Det var grupper dannet av eks-offiserer i den kgl. hæren. De var lojale mot monarkiet og trodde på et come-back for kongen og det politiske systemet han sto for. De politiske mente noe annet. Monarkiet hadde hatt et vennlig forhold til Mussolini helt fra 1922 og kongens flukt fra Roma (med det politiske kaos og masse-arrestasjonene som fulgte) ble tolket som en abdikasjon.

Etter en organiseringsperiode fant bevegelsen den enheten som var nødvendig for å bekjempe fascistene. Hovedorganet som fungerte som ledelse var Comitato Centrale Liberazione Nazionale (C.L.N.), senere erstattet av C.L.N. Alta Italia (C.L.N. nord Italia). Det fantes også en militær ledelse. Hvert fylke og hver region hadde sin C.L.N. I konkrete aksjoner fantes det fjell-partisaner, de såkalte G.A.P. (Gruppi di Azione Partigiana) og by-partisaner, de såkalte S.A.P. (Squadre di Azione Partigiana). Hvis et område eller en by var frigjort etter en aksjon, tok ofte partisanene selv kontroll etterpå. Hovedproblemet var å skaffe mat, klær våpen og penger. Selv om store deler av befolkninga støtta den aktive motstanden, ble det i noen tilfeller nødvendig å konfiskere fra de rike for å dele ut til partisaner og folk. Det fantes også rike bankmenn som frivillig bevilget store summer til C.L.N.

I tillegg kom hjelp fra de allierte. De allierte visste allerede i slutten av 1943 at det fantes en motstandsbevegelse i områdene under tysk okkupasjon. Men de undervurderte denne realiteten blant annet fordi kongens regjering informerte dem. Da amerikanerne og engelskmennene fattet hvor stor og solid partisanbevegelsen var, begynte de et aktivt samarbeid med den. Særlig amerikanerne betraktet partisanene og C.L.N. som fullverdige allierte. Strategisk sett var partisanenes militæraksjoner veldig viktige fordi de holdt en betydelig mengde av fascistsoldater vekk fra de alliertes front. For eksempel: I den store represalien i 1944 i Nord-Italia mot partisanene, brukte fascistene omtrent 200.000 soldater.

Hvor mange kjempet med partisanene? Det er vanskelig å gi et nøyaktig svar, men på 20 måneder i 1943-45 deltok omtrent 200.000 bevæpnete menn og kvinner i "La Resistenza". Alle var frivillige. Litt mer sikre tall gjelder det antall partisaner som mistet livet: Omtrent 30.000 døde i kamp, 20.000 ble drept i fangenskap. Det vil si omtrent 50.000 døde, en fjerdedel av partisanstyrken. I tillegg kommer de 20.000 sivile som fascistene drepte fordi de hadde samarbeidet med partisanene.

"La Resistenza" og partisanene vant respekten hos de allierte da krigen var slutt, på tross av at Italia hadde begynt krigen på Tysklands side, på tross av at monarkiet hadde snudd seg i midten av krigen og hoppet over på den andre siden. Desverre ble ikke alle forventningene til etterkrigstiden realisert, men under innflytelsen til "La Resistenza", ble en ny grunnlov skrevet og kongefamilien ble kastet ut av landet. Ikke rart at de italienske fascistene og markedsliberalistene idag krever radikale reformer i grunnloven som fastslår at fascistpartier og en "sterk mann"-ledelse er forbudt.

delser gjorde det umulig. Borgerskapet og de allierte samarbeidet for å stanse bevegelsen.

Da Roma ble frigjort 4. juni 44, var halve landet fortsatt under nazistisk og fascistisk kontroll. Heftige partisanaksjoner og alliert militærmakt jaget tyskerne ut av landet og knuste fascismen. Mussolini ble fanget av partisaner og henrettet sammen med andre fascistiske ledere i Dongo ved Comoinnsjøen nær Sveits. I Italia var krigen ferdig 25. april 1945. Da ankom partisanene det frigjorte Milano.

I vår historieserie om antifascistiske erfaringer i Europa på 20- og 30-tallet har det denne gangen handlet om Italia under fascismen. Tidligere har det handla om Norge, Sverige, England, Tyskland og Spania.

Antifascistisk rundtur

Økende antirasistisk motstand i Hønefoss

Rundturen er AntiFascistisk Aksjons faste spalte for den antirasistiske aktiviteten landet rundt. I Hønefoss har antirasister etter en lang periode med hardt og godt organisert arbeid nærmest gjort byens gater nazifrie. Hønefoss er denne gangen eget tema for den antifascistiske rundturen.

I det siste er søkelyset satt på Hønefoss etter en rekke "feige" terrorhandlinger utført av tilreisende og lokale ny-nazister. Nyttårshelgen ble det arrangert nazikonsert i Vikersund, like utenfor Hønefoss. (Se AFA nr. 6). Den 4. januar trykkes et intervju med nazister fra Hønefoss i lokal-avisa. Her påstår nazistene at de har fult militært utstyr og skytevåpen, og sier at de er villig til å drepe for sin sak. 15. januar blir en antirasist skutt etter av to nazister. Natt til 21. januar blir to antirasister på vei hjem skamslått av 10-15 maskerte og bevæpnet nazister i et skogholt.

Men situasjonen er langt fra så mørk som den ser ut til. Disse handlingene har ikke virket etter nazistenes hensikt, heller tvert imot. Den antirasistiske motstanden har bare økt. Dagen etter intervjuet med nazistene i Ringerikes Blad hvor 6 maskerte nazister ble avbildet med skytevåpen, gikk over 80 RAU ungdommer ut med åpne ansikt i den samme avis for å vise at man ikke lar seg skremme av en liten minoritet "drittunger" med skytevåpen. Vi vil tvert imot intensivere kampen mot rasisme!

Felle

Etter dette møter nazistene opp utenfor hjemmet til en ung antirasist når han skal hjem flere dager på rad. 3. dagen ordner antifascister en felle, og nazistene ender opp med en kraftig omgang juling.

12. januar blir en ung hip-hoper truet og tildelt et slag med balltre av en gjeng nazister i bil. Noe som fører til at 40-50 antifascister spontant "beleirer" det lokale rånestedet «Esso'n» hvor nazistene var blitt sett. (Hønefoss-nazister vanker jevnlig på «Esso'n»).

Etter skyteepisoden, og det grove overfallet i skogholtet annonserer RAU enn demonstrasjon. Den siste tidenes hendelser gjør det lett å mobilisere, og støtten er overveldende stor fra organisasjoner, politiske partier og andre. Den 29. januar, en uke etter siste hendelse, møter godt over 1000 mennesker opp til demo! Dette er et meget stort antall for en liten by som Hønefoss.

Kritikk

Lenge har antirasister i Hønefoss kritisert kommunen og politiet for å se på problemet som en gjengkrig og for å hemmeligholde opplysninger om naziterror. Dette ser ut til å forandre seg nå. Etter at Hønefoss-nazistene i lokalavisen erklærte at alt fra det meste av politiske partier til humanetikere, homofile og narkomane som sine fiender, og etter en del feige overfall har gjengkrigen nærmest oppløst seg selv. Etter dette har en rekke politikere og andre kommet med uttalelser som tyder på at de vil forandre den linja de fram til nå har kjørt. Men om maktelitens fine ord blir noe annet enn ord vil tiden vise.

Ønsker du kontakt med antirasister på Hønefoss vil du ganske sikkert finne noen sympatiske ungdommer gjennom denne adressen:

Ringerike Antirasistisk Ungdom
P.B. 332. Sentrum
3501 Hønefoss

Mer om Hønefoss på neste side

Hønefoss- de siste to åra

Et sterkt antirasistisk miljø på Hønefoss har de siste åra vært en faktor å regne med for politikere, nazister, politi og andre med uredelige hensikter i området. Samtidig med at RAU med sin "streite" ikke-voldlige linje har organisert og samla antirasister, har ikke ungdom på gata veket unna for å konfrontere nazistene fysisk. Denne artikkelen vil belyse de siste åras hendelser og erfaringer fra den antifascistiske kampen i Hønefoss.

Allerede påsken 93 marsjerer Boot Boys i Hønefoss som en del av deres "turne" på Østlandet. Inspirert av dette vokste den nazistiske aktiviteten med Fred Ove Olsen og gjengen hans i spissen. Våren 94 banka de opp og trakasserte hip-hoppere og mørkhudet ungdom i Hønefoss. De spraya ned en innvandrerbutikk og kom med anonyme rasistiske trusler på lokal-TV. Selvfølgelig kom reaksjonene. Hip-hopere, freakere og andre ungdommer i Hønefoss samla seg og slo tilbake nazistene. Nazistene ble møtt av illsinte ungdommer, spytteklyser og skjellsord hver gang de viste seg i byen. Før påsken 94 ble Fred Ove og vennene hans møtt av opp i mot 100 antifascister etter å ha trua med å banke folk på et diskotek. Etter dette var byen lenge fri for nazister.

RAU

Ungdom i Hønefoss nøyde seg ikke med dette. For å stoppe nazismen måtte også de rasistiske fordommene og holdningene blandt folk generelt stoppes. Derfor ble RAU (Ringerike Antirasistiske Ungdom) starta av rundt 50 antirasister, siden den gang har antallet antirasister økt hele tiden. RAU har fra begynnelsen hatt en flat struktur, uten leder, styre eller vedtekter. Alt arbeide har blitt organisert utifra et ukentlig allmøte. Siden har de med sine ikke-voldlige holdninger satt sitt preg på byen gjennom konserter, demonstrasjoner, presseutspill og sitt eget antirasistiske blad osv. osv. RAU har vært en viktig faktor for å samle det antirasistiske miljøet og for å gi resten av befolkninga, politikere og andre et spark bak når det trengs.

Vinteren det samme året begynte igjen nazistene å røre på seg. Inspirert av bombeattentatet mot Blitz rekrutterte de fra rånermiljøet, samt fikk hjelp av enkelte slåsskjemper og bråkmakere. Ungdom i Hønefoss så seg igjen nødt til å slå tilbake.

Den 13. november 1994, kjørte Fred Ove & Co rundt for å provosere deltakere på en antirasistisk konsert, da skjedde det som måtte skje. Ingen kunne stoppe en større gruppe antifascister fra å få utløp for sin rettferdige harme etter at flere personer var blitt banket opp av de samme nazistene tidligere. Resultatet var en demolisert nazi-bil, samt en gjeng livredde og oppbanka nazister som søkte tilflukt på politistasjonen.

To uker senere hadde nazistene planlagt å marsjere i Hønefoss, og den 25. november dukket rundt 40 tilreisende nazister samt en håndfull løpegutter opp for å marsjere med de norske flagga sine. Flere folk som protesterte ved å skjelle ut nazistene og som ropte antirasistiske slagord ble angrepet.

Etter dette så det ut til at folk endellig fikk opp øynene for hva RAU og andre antirasister lenge hadde advart om. Bl.a. ble "Ringerike For Toleranse og Trygghet (R.F.T.T) oppretta. De jobber etter lignende mønster som "Brumunddal på nye veier". De starta arbeidet sitt

med å arrangere et stort folkemøte mot rasisme. Ukene etter nazimarsjen var også lokalavisen full av utspill og innlegg hvor folk tok avstand fra rasismen.

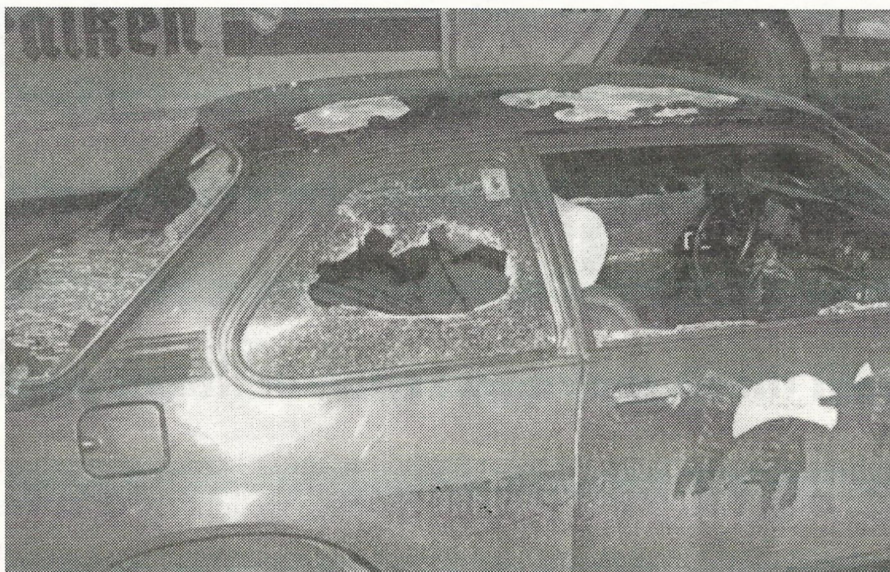
Komunen, politiet og pressa

Ordfører Kolbjørn Kværum og hans nærmeste venner i makteliten på Ringerike kunne ikke skille seg for mye ut og kom derfor med utspill hvor de også tok avstand fra rasismen. I ettertid viste det seg at deres ord og handlinger var stikk motsatte. De bestemte seg for at antirasistisk ungdom var et like stort problem som nazistene. Saken skulle sees på som en gjengkrig og dysses ned.

Dette førte til at Barnevernet la press på folk for at de skulle melde seg ut av RAU. Ringerikes Blad begynte å nekte antirasistiske leserinlegg og utspill. Politiet slutta å bekrefte overfor media at det sto nynazister bak de forskjellige volds- og terror-episodene. Samtidig med at politiet hadde latt nazistene ture fram med sin ulovlige marsj prøvde politiet å nekte RAU å arrangere en demonstrasjon som svar på dette. Men RAU anka avgjørelsen til Justisdepartementet og gjennomførte deretter en velykka demo med rundt 600 mennesker på nyåret '95.

Motarbeidelse fra høyere hold i kommunene var ikke noe nytt for antirasister i Hønefoss. Men det som fikk begeret til å flyte over var politiets forsøk på å hemmligholde episoden der nynazisten Kenneth Engebretsen forsøkte å skyte ned en gjeng hip-hoppere i mai 95. Derfor gikk AFA på Hønefoss til aksjon mot politistasjonen i byen og knuste flere vindusruter. Det ble deretter sendt ut en pressemelding. Til tross for at avisa brukte mye større ressurser på å ta avstand fra militante antifascicter enn de bruke på nazistenes mordforsøk, ble de p.g.a aksjonen pressa til også å sette søkelyset på skyteepisoden slik at resten av befolkninga også fikk øynene opp for hva som skjedde.

Våren '95 hadde vært en hektisk periode med mye naziterror og bråk. Men samtidig at antirasister fortsatte sine aktiviteter med seminarer, markeringer og løpesedler, møtte også naziene hard motstand på gata. Denne kombinasjonen ga igjen nazistene en knekk, og det antirasistiske miljøet en opptur.

Slått flat: *Nazibil etter å ha «kollidert» med antifascister i Hønefoss sentrum 13. september 1994.*

Valg 95 og nazikonserter

På høsten forverra situasjonene seg igjen. En valgkamp preget av innvandrerhets og rasisme, gjorde disse holdningene klart mer legitime. På tross av kampanjen Stopp Nazistene-Valg 95 var det lite man kunne stille opp med. På Hønefoss fikk nazistene endel støtte og hjelp av "rånermiljøet". Samtidig førte nazistene på Østlandet en offensiv linje med bl.a. konsert i Hokksund, turer til Sverige og samlinger i forskjellige byer. Dette førte i neste omgang til en opptrapping av naziterroren.

Antirasister i Hønefoss brukte mye tid på å bygge allianser og samarbeid med andre organisasjoner. Media ble brukt flittig. Til tross for mye naziterror har antirasister på Hønefoss fortsatt sitt arbeid med uforandra styrke.

Der nazistene på Hønefoss har kunnet vise til "store muskler" og skytevåpen kan det antirasistiske miljøet vise til en langt større gruppe sympatisører og aktivister. Ungdom i Hønefoss har konfrontert nazistene åpent på gata, på kjøpesentra, på fritidsklubbene og skolene. Nazistenes feige terror og trusler har ikke skremt antirasistene, men tvert imot økt motstanden blant vanlige folk, og isolert nazistene ytterligere. Så lenge Hønefoss har et aktivt og bevisst antirasistisk miljø som holder motstanden i gang, ser framtiden lys ut.

Det har aldri vært problemfritt å være nazist i Hønefoss, og slik vil det fortsette å være.

I selskap med nazistene

-Et tilbakeblikk på Fremskrittspartiets rasistiske historie

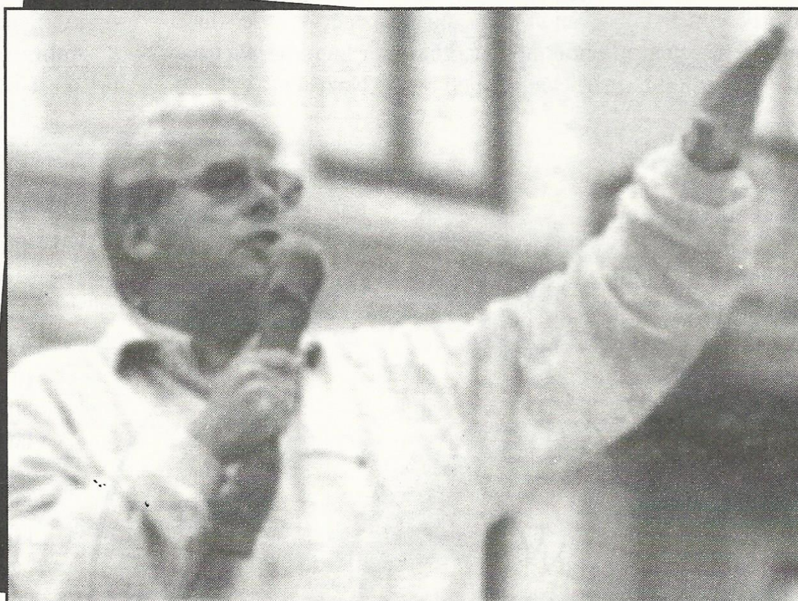
Søkelyset har den siste tiden vært rettet mot nazisters inntreden i Fremskrittspartiet (Frp) og dets ungdomsorganisasjon (FpU). Koblinga mellom Frp og høyreekstreme grupper er imidlertid ikke ny. Partiet har helt siden det ble dannet på begynnelsen av 70-tallet hatt forbindelser til åpent rasistiske og nazistiske grupper.

Vi bringer her en oversikt over slike kontakter Frp har hatt, i tillegg til en rekke utspill og uttalelser de har kommet med opp gjennom åra. Det er ikke uten grunn at betegnelsen "rasistparti" blir brukt om Fremskrittspartiet:

✪ Anders Lange, grunnleggeren av Anders Langes Parti (ALP), forløperen til Frp, hadde bakgrunn fra det halvfascistiske og anti-kommunistiske Fedrelandslaget, der han var sekretær i perioden 1930-1938. De mobiliserte bl.a. mot arbeiderdemonstrasjoner og bedrev organisert streikeforbryteri, og i 1936 foreslo de Hitler og Mussolini til Nobels Fredspris.

✪ Langes tidsskrift Hundeavisen, fungerte som et åpent forum for høyreekstremister i alle slags avskygninger. En av skribentene var antisemitten og rasebiologen Olav Hoaas, som i 1977 ble dømt til 120 dagers betinget fengsel for brudd på straffelovens §135a (rasismeparagrafen). Lange forsvarte Hoaas skriverier i Hundeavisen med at "...når en så belest og kunnskapsrik mann som Olav Hoaas i sin tanke har kommet fram til slike konklusjoner om raseproblemet, så er det like berettiget som oppfordringer til å støtte de negre som dreper og spiser opp misjonærer og andre uskyldige hvite i Afrika" (sitat fra P. Bangsund, 1984).

✪ Apartheid-tilhenger Erik Gjems-Onstad (Stopp Innvandringen, FMI m.m.) ble på den konstituerende generalforsamlingen til ALP valgt til partiets første viseformann, og var ved valget i 1974 en av ALPs fire representanter som kom inn på Stortinget.

✪ 21. mai 1985 deltok Carl I Hagen (som overtok etter Anders Langes død i 1974) på et møte i Stockholm, der han var invitert av det høyreekstreme tidsskriftet Contra, som bl.a. hadde medlemmer i medlemmer i den høyreekstreme gruppen World Anti Communist League, som igjen hadde tilknytninger til fascistpartiet MSI i Italia og nazigruppen CEDADE i Spania.

✪ Under kommune- og fylkestingsvalget i 1987 leste Carl I Hagen høyt fra et brev, som angivelig skulle være skrevet av en muslimsk innvandrer for å vise hvor ondsinnede og farlige innvandrerne er. "Asylsøkerne er på vei å ta over vårt fedreland" proklamerte en rystet Hagen, før han leste om hvordan en gruppe muslimer var i ferd med å forvandle Norge til en muslimsk stat, der kirkene skulle rives og erstattets av moskéer. Brevet viste seg senere å være falskt.

✪ 6. februar 1991 deltok tre stortingsrepresentanter fra Frp, Vidar Kleppe (som i dag er 2. nestformann i partiet), Jens Marcussen og Finn Toresen, på stiftelsesmøtet til Den Norske Forening (DNF). Til stede på møtet var også Hege Søfteland (Nasjonaldemokratene), Jack Erik Kjuus (Stopp Innvandringen/Hvit Valgallianse), Erik Gjems Onstad m.fl.

✪ I oktober 1992 innrømmet Vidar Kleppe at det var han som anbefalte Arne Myrdal å opprette et "landssviker-

register", der alle innvandrere og antirasister i Norge skulle kartlegges.

✪ 13. april 1993 stemte Per Irving Bakke, som til kommune- og fylkestingsvalget i 1995 toppet Aust-Agder Frps liste, mot å gi skjenkebevilling til en vietnamesisk restaurant, fordi han ønsket "hvit mat": "Skjenking bør forbeholdes nordmenn" hevdet han. I et intervju med Grimstad Adressetidende samme år sa han bl.a. at det var en ære å bli kalt rasist, og definerte innvandrere som folk som er "...gule, brune eller svarte fra den tredje verden".

✪ I mai 1994 kunne telefon-avisa til nazi-organisator Michael Knutsen, melde at et titalls ungdommer fra den høyreekstreme paraplyorganisasjonen Norsk Ungdom hadde meldt seg inn i Fremskrittspartiets Ungdom (FpU).

✪ Frps innvandringspolitiske sjefsamøbe, Øystein Hedstrøm, kunngjorde i september 1994 at han med glede ville ta imot penger fra gamle nazister som ville testamentere sine formuer til kampen mot innvandring.

✪ Samme høst deltar Hedstrøm på tre møter med åpent rasistiske og nazistiske personer, som bl.a. Gunnar Øi (Arne Myrdals tidligere våpendrager i FMI), Gjems-Onstad, Jack Erik Kjuus (som ønsker å tvangssterilisere alle adoptivbarn) og Bjarne Dahl (Felleslista mot Fremmed-innvandring).

✪ Høsten 94 deltok også Frps stortingsrepresentant Fritjof Frank Gundersen på et møte i DNF. Gundersen bekreftet sist sommer at han fikk hjelp fra Gjems-Onstad da han skrev pamfletten "Gundersens lille blå — om folkevandringen til Europa og Norge".

✪ Sandefjord og Larvik FpU hadde høsten 94 en kampanje med navnet "spark dem ut!", der de krevde utkastelse av alle utenlandske statsborgere som begår lovbrudd. Løpesedlene, som hadde overskriften "Ja til utvisning – Nei til rasisme", hadde som illustrasjon en mørkhudet B-gjengen-figur som blir sparket ut av landet.

✪ I januar 1995 legger Hedstrøm fram sitt beryktede Dokument 8, en utregning av kostnadene ved vår tids asyl-, flyktninge- og innvandringspolitikk. Tidsskriftet SAMORA kunne senere samme år avsløre at store deler av dokumentet var ren avskrift fra en rapport utgitt av Den Norske Forening.

✪ Einar Lonstad ble i februar 1995 valgt til formann i Oslo Frp. Han mente bl.a. at den private eiendomsretten ikke skulle gjelde for muslimer..

Ryddegutt: *Einar Lonstad, Carl I. Hagens Frp-prins, god og ha når det røyner på.*

✪ 30. april blir et medlem av FpU stanset og innbrakt, av politiet, i en buss på vei til Tønsberg. I bussen var det nazister fra hele østlandsområdet, bl.a. Anti-AntiFa-terrorist Petter Kristian Kyvik, Glenn "rasebiolog" Nilsson og Michael Knutsen, som skulle til Vestfold-byen for å marsjere i gatene og erklære Tønsberg for "nazi-sone".

✪ 7. mai uttalte Einar Lonstad til Dagbladet at innvandrere med norsk statsborgerskap ikke kan føde mer enn to barn for å bli godtatt som gode nordmenn.

✪ To av Frps listetopper på valglista i Nedre Eiker i Buskerud ved kommune- og fylkestingvalget, var tidligere sentrale aktivister i Norsk Front, den ledende nazi-organisasjonen på 70-tallet. Knut Gjerde (1. plass), og Ståle Henriksen (nr. 4 på lista) var begge med i den innerste kretsen rundt nazi-führer Eric Blücher. Gjerde var også Buskerud-fører for Nasjonalt Folkeparti i årene 1979-1981.

✪ Skipsreder Henry Felix Tschudi sto i fjor bak en hemmelig "aksjons"-gruppe mot innvandring. Tschudi er medlem av Frp og har sittet i Frps økonomistyre. Til Dagbladet (24/6-95) kunne han på sin dannede måte konstatere at "...det er helt sikkert titusenvis av ulovlige innvandrere her i Norge. Det er bare å stille seg opp og telle på et gatehjørne det, det er så jævlig mange du ser. Selvfølgelig ikke akkurat her oppe i Voksenlia, der er det ikke så jævlig mange. Men se nede i Gamlebyen og sånn, du ser nesten ikke en hviting der."

✪ 3. september finner det etterhvert legendariske rasistmøtet mellom Hedstrøm og DNF, Hvit Valgallianse, Fedrelandspartiet og FMI sted på Godlia Kino i Oslo, der man bl.a. diskuterte samarbeid mellom de ulike organisasjonene i forbindelse med høstens valg.

✪ Medlem av Oslo Frp, Leif Kvigne, tidligere kompanjong med Jack Erik Kjuus og grunnlegger av Norsk Organisasjon Mot Innvandring (NOMI, må ikke forveksles med Myrdals NMI), utarbeidet i august dokumentet "Oslo Frp – Kriminalitet – Innvandring – Sikkerhet", der det bl.a. ble påstått at "90% av narkotikaomsetningen kontrolleres av innvandrere", "70% av pakistanerne i Norge er analfabeter" og at "moskéene i Oslo brukes til narkotikasalg og våpensmugling".

✪ Johnny Ingard Hassel ble ved

valget 95 valgt inn i Oslo bystyre for Frp. Ved stortingsvalget i 1993 sto Hassel på 6. plass på Felleslisten Mot Fremmedinnvandring. Hassels kontakter i rasistmiljøet førte til at han ble kummulert rett inn i bystyret fra en 33. plass på Frp-lista.

✪ F.F. Gundersen uttaler til Tidens Tegn (høst 95) at han overhodet ikke kan akseptere "...at Afrika skal være Norges fødestue. Menneskene der er annerledes enn oss".

✪ John Robert Søvik, kjent fra nazigruppen Viking, er en av et 10-talls nazister som har meldt seg inn i FpU. I et intervju med Radio 1 i Oslo i desember, sto Søvik fram som representant for FpU og erklærte seg som nazi-sympatisør og oppfordret til å drepe alle innvandrere.

✪ Januar 1996: To aktive medlemmer av nazigruppa Viking, Christian Rockstad og Marius Molstad, ble valgt til delegater på årsmøtet i Oslo Frp, der også et par tidligere FMI-aktivister var delegater.

✪ Oslo Frps årsmøte som ble avholdt i februar krevde at det måtte innføres obligatorisk HIV-test av innvandrere og flyktninger. Samtidig vedtok de en støtteerklæring til Hedstrøm for hans kontakt med rasistiske og nazistiske grupper.

✪ Arbeiderbladet kunne 9/2 avsløre at også nazileder Eirik "Mikro" Solheim er medlem av FpU. Han stilte sågar til valg som lokallagsleder for lokallag 3/4 i Oslo (bydelene 7 til 12) i oktober i fjor, men tapte. Han har også vært foredragsholder på et internt FpU-seminar om innvandring.

KILDER:

PER BANGSUND:
Arvtakerne, Pax 1984

ANNA-LENA LODENIUS OG STIEG LARSSON:
Extremhögern, Tiden 1991

SAMT DIVERSE UTGAVER AV:
Samora, Dagladet, VG, Arbeiderbladet, Klassekampen, m.fl.

Fremskrittspartiets nazister

I desember avslørte Klassekampen FpUs nazi-medlemmer uten at det førte til et nevneverdig oppgjør i FpU eller Frp. I februar gjorde Arbeiderbladet det samme. Denne gangen med litt større ringvirkninger. Frp og FpUs ledelse forlangte beviser og som alle — unntatt Carl I. Hagen og Bjørn Hansen — kunne se, fikk de det. Det viste seg at 11 av FpUs medlemmer i Oslo er medlemmer av Viking. Og da snakker vi ikke om de mer perifere Viking-medlemmene.

VIKING

Flere av de ekskluderte FpU-medlemmene er unge og sentrale aktører i Viking. Syv av dem ble som kjent arrestert da politiet storma nazi-reiret Aker Kulturverksted på Sandaker 11. februar 1995. Der ble det beslaglagt skytevåpen, slagvåpen og nazipropaganda i store mengder. Blant de arresterte, som også er medlem i FpU, var bl.a. Marius Molstad som en tid vanket sammen med nazityster Karen Margrethe Espenes, og Viking-leder Eirik Solheims nære venn og Vikingkader Martin Gjellum.

Christoffer André Rustad og Christian Rockstad er to Vikingmedlemmer som har vært innblandet i voldsepisoder. Disse er også medlem i FpU. Bl.a. deltok de i mai ifjor, sammen med bl.a. John Robert Søvik, da en svart person ble sparket ned i Seven Eleven-butikken i Sæterkrysset på Nordstrand. Vikingmedlemmene truet også personen med et skytevåpen før de stakk av. Men et av Viking-medlemmene ble gjenkjent og politiet tilkalt. Selvfølgelig lykkes de som vanlig ikke i å finne våpenet og de foretok heller ingen arrestasjoner.

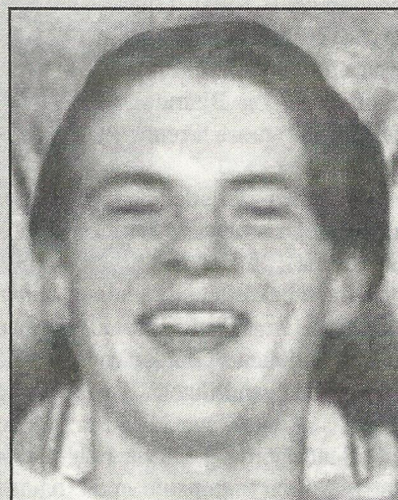
EKSLUDERT

Søvik ble ekskludert fra FpU tidligere i vinter da han uttalte på radio at han representerte Nordstrand Nasjonalistisk Ungdom 88 og at han ville drepe alle innvandrere.

Det er altså den type folk som har operert i FpU og som Carl I. Hagen ikke vil ta et oppgjør med. For oss antifascister betyr det at nye og mer omfattende strategier må utvikles for framtida.

Nazi: *Marius Molstad, medlem i Viking,og aktiv nazist, var blant de arresterte på Aker Kulturverksted.*

Nazi: *Martin Gjellum, medlem i Viking og nær venn av Eirik Solheim. Medlem av FpU i lengre tid.*

Råtten stank i hagen til Carl

Frp har det seneste året tatt steget fra å være et høyrevridd dyngeparti for stutummer, lykkejagende yuppies, korrupte næringsdrivende og misforståtte bydgetullinger med sterke islett av fremmedfiendtlighet og fordommer, til å bli et utpreget høyreekstremt parti med en mer gjennomtenkt og helhetlig rasistisk profil.

KOMMENTAR

Det (tilsynelatende) hamskiftet kom våren 1994, da den liberalistaktige fløyen ble tuppet ut av partiet. Frps ferd har etter denne "masseutryddelsen" vært en eneste lang opptur. Ikke bare har de fått ordnung på den indre ro og disiplin, men i tillegg har deres hopping i høyet med organiserte rasister og nazister skaffet dem horder av nye velgere, samt klapp på skuldrene og samarbeidsinvitter fra samtlige etablerte partier, fra Høyre til RV.

Ut av skapet

Tilstrømningen av unge voldelige nynazister til partiets ungdomsorganisasjon (FpU) har ikke skaket opp partiets øvrige medlemmer. Og hvorfor skulle det gjøre det? Frp har endelig våget å komme ut av skapet, og stå fram i all sin grufullhet, som de rasistene de virkelig er. Riktignok har lederen for FpU nasjonalt gått ut og tatt kraftig avstand fra nazistene og meldt seg ut.

På Oslo Frps årsmøtet ble det fra talerstolen holdt tordentaler om at med mindre "liberalist-jyplingene" ikke hadde beviser for at Viking er en nazistisk og ulovlig organisasjon, så fikk de se å holde kjeft. Samtidig ble det tatt et kraftig oppgjør med de av partiets medlemmer som hadde kritisert Hedstrøm for hans samarbeid med nazister.

Nå som det har viset seg at voldsnazistene har blitt ekskludert fra Frp, så er det av taktiske grunner, og ikke på grunn av meningsforskjeller. Ønske om bl.a. byrådsmakt i Oslo, kan kreve litt finpuss av fasaden. "Vikingarnas" inntreden i Frp/FpU er et resultat av partiets rasistiske politikk, og den vil være like fasttømret, enten de har kjente nazister i partiet eller ei.

Ideologisk rasisme

Fremskrittspartiet har utviklet en mer ideologisk og helhetlig innvandrerfiendtlig politikk. Deres fremmedhat er vel så mye bygd på kulturelle som økonomiske argumenter. Forestillingen om at man må verne den norske kulturen, at blanding av kulturer (etnisiteter) fører til kaos og krig er bærende elementer i deres skremselspropaganda. Dette forutsetter et statisk syn på kulturer som grunnleggende forskjellige og uforanderlige, der noen kulturer (etnisiteter) er mer verdt enn andre. I tillegg har argumenter av mer rasehygienisk art vunnet innpass i partiet. Hedstrøm går f.eks. i sitt Dokument-8, inn for å verne nordmenn mot flyktninger fra Afrika fordi de er smittebærere av bl.a. tuberkulose og AIDS, mens Lonstad ønsker å begrense muslimers forplantning, fordi det er unaturlig å føde mange (ikke-norske) barn.

Leverandører

Frps rolle som leverandør av argumenter, og deres egenskap til å sette premissene for den flyktningepolitiske debatten, gjør dem til et farlig parti. Ikke bare er de med på å fyre opp under fremmedhatet i befolkningen generelt. De er også med på å trekke resten av de etablerte partiene lenger til høyre. Flere av de største partiene har hoppet etter i Hagens fotspor og annektert Frps innvandringsfiendtlige politikk. Noe som igjen har skapt virkerom for Frp ytterligere til høyre.

Resultatet er skremmende. Flyktninger og innvandere som har fått opphold i landet, opplever stadig oftere å bli diskriminert på utesteder og på bolig- og jobbmarkedet, de blir trakassert av folk i gata og av politi- og rettsvesenet, samt utsatt for fysiske angrep fra voldelige nynazister. Samtidig stenges grensene, i fredsmeklernes og menneskerettighetenes land, for folk på flukt fra krig, tortur, undertrykking, nød og sult.

Bekjemp Frp

Frp har en dobbelt funksjon for de øvrige etablerte partiene. I ord tar man avstand fra Frps rasistiske politikk, mens man i praksis dilter etter. Myndighetene har bruk for Frps vulgære utspillspolitikk. Ved å henvise til denne avleder man oppmerksomheten vekk fra sin egen fremmedfiendtlige politikk. Statens rasistiske flyktningepolitikk framstilles som human i forhold til Frps ekstremiteter.

En av de største utfordringer for antirasister i tiden som kommer, blir derfor å utvikle strategier for å stoppe, og snu, Frps vekst, samt bekjempe den brutale flyktinge- og innvandringspolitikken myndighetene fører.

BLIKK MOT HØYRE

Hvordan identifisere en bonehead?

Det kan være ganske forvirrende å skulle identifisere en nazi-bonehead[1] på gata eller andre steder. At noen kler seg i pilotjakke og boots betyr ikke automatisk at de er nazister. AntiFascistisk Aksjon guider deg gjennom nazistenes symboljungel slik at du skal kunne skille nazister fra ordentlige folk.

Mange nazister har adoptert skinhead-stilen fordi den inngir et tøft og breialt image. Men det er ikke hovedårsaken til adopsjonen. For å tekkes flere unge mennesker til nazi-miljøene lagde man på 70-tallet en nazi-versjon av skinheadlivsstilen med musikk, øl, felles identitet og klesvei. Men det er ikke alltid like lett å skille ut nazistene fra vanlige folk. Det finnes en rekke forskjellige type boneheads (les: nazister). Noen tør ikke kjøre løpet ut og uniformerer seg bare når de skal på fest eller aksjoner. Mange tør ikke klippe håret eller brette opp olabuksene over støvlene slik en bonehead egentlig skal.

Den typiske bonehead kler seg ofte i grønne eller hvite og grå militære kamuflasjebukser, grønn eller svart amerikansk pilotjakke og boots. Noen bruker militærstøvler, mens enkelte har skjønt poenget og går i Doc Martens eller Getta Grips. I tillegg skal de helst være glattbarberte, men det er det ikke mange som tør av frykt for å komme i trøbbel.

Den mest effektive metoden å skille ut en nazi-bonehead på er å se etter hva slags jakkemerker han eller hun bærer. Men disse merkene kan være høyst ulike og med uklare meninger for folk flest.

Foruten det velkjente hakekorset (svastikaen) blir andre symboler flittig brukt av nazistene. Symbolene har, i likhet med hakekorset, som regel lang historisk betydning og er tidligere brukt av andre folkeslag. Her følger en guide over de vanligste merkene de norske nazistene bruker. Bruk denne guiden på skolen, arbeidsplassen, arbeidskontoret, sosialkontoret, i fengselet, på gata eller hvor enn du måtte befinne deg.

[1] Bonehead er det rette ordet for nazister som forsøker å kle seg som skinheads.

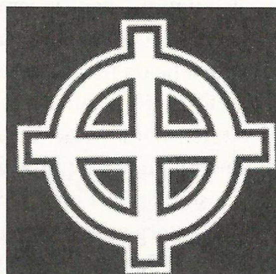
DET NORSKE FLAGGET

Et skjoldformet eller et firkanta norsk flagg på ermet på en svart eller grønn pilotjakke betyr som regel at personen sokner til nazi-kretser. Men pass opp, enkelte fotballfans går også kledd slik uten at de er nazister.

SOLKORSET (KELTERKORSET)

Også kalt hjulkorset og Odins kors. Den eldste betydningen er et religiøst-magisk solsymbol brukt over hele verden. Solkorset har blant annet forekommet mye i helleristninger. I tillegg har det blitt brukt som symbol for torden, makt, kraft og respekt. Quislings Nasjonal Samling brukte solkorset som emblem. I dag er solkorset, sammen med SS-hodeskallen og odelsrunen, det mest brukte symbolet for den internasjonale nazi-bonehead bevegelsen.

SS-HODESKALLEN

SS-hodeskallen ble brukt av Schutz-Staffel (SS) under 2. verdenskrig. I tillegg til å være Hitlers elitetropper, styrte SS konsentrasjonsleierne. Sammen med fargen sort skulle den sølvgrå hodeskallen symbolisere dødsforakt. Dette ble seinere forandret til "død over motstanderne". S- runen betyr seier i Tyskland og heter Sigrune. I nordisk mytologi heter den Soweln og er en solrune. SS-soldatene brukte den tyske versjonen med dobbel S. Kanskje de håpet på dobbel seier?

ODELSRUNEN

Gammel rune hentet fra runealfabet. Runen symboliserer fast eiendom og odel. Odel står for førsterett og nazistene bruker runen som symbol på deres "arverett til Norge" uten innvandrere, homser, antirasister og generelt alle andre. Runen er flittig brukt av boneheads over hele verden og ble på 70-tallet brukt Norsk Front som deres emblem.

BLIKK MOT HØYRE

NORWEGIAN SKINS

ER OLE KROGSTADS HJEMMELAGA EMBLEM FOR BOOT BOYS OG SYMBOLISERER IKKE ANNET ENN HANS EGNE TÅPELIGHETER. MYE BRUKT AV NORSKE BONEHEADS.

WHITE POWER-NEVEN

SYMBOL FOR DEN NYNAZISTISKE BEVEGELSEN; HVIT MAKT. OFTE Å SE SOM EN LITEN HVIT NEVE PÅSYDD NAZISTENES PILOTJAKKER.

NO REMORSE

ER EMBLEMET TIL BANDET MED SAMME NAVN. BANDET ER DET MEST KJENTE AV NAZISTENES ROCKEGRUPPER IDAG. BANDNAVNET HENSPILLER PÅ INGEN ANGER FOR KONSENTRASJONSLEIRE OG JØDEUTRYDDELSER.

SYMBOLET FOR MOTSTAND

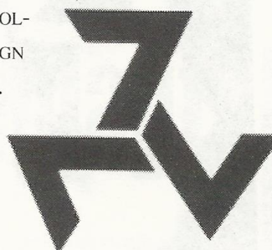
BLE BRUKT AV VITT ARISK MOTSTÅND (VAM) I SVERIGE OG BRUKES IDAG AV DE FORSKJELLIGE NAZIGRUPPENE SOM VAR EN DEL AV VAM-NETTVERKET, MEN SOM NÅ HAR TATT ANDRE NAVN. SYMBOLET FIGURERER PÅ FANENE TIL DE SVENSKE NAZISTENE NÅR DE ER UTE OG MARSJERER. RUNEN BLIR BÅDE KALT FOR ULVERUNEN OG PILRUNEN OG ER EN AV DE ELDSTE RUNENE. RUNEN SYMBOLISERER FORSVAR-MOTSTAND, SVERDET STÅR FOR MILITANT KAMP, FIRKANTEN KREATIVITET OG GJENFØDELSE. FARGENE SYMBOLISERER DET SAMME SOM PÅ HAKEKORSFLAGGET. HVIT STÅR FOR ARISK RENHET OG DEN RØDE BAKGRUNNEN SYMBOLISERER I FØLGE NAZISTENE SELV "REVOLUSJONÆRT FOLKEFELLESKAP, RETTFERDIGHET OG SOSIALISME." SYMBOLET FOR MOTSTAND GJENFINNES PÅ MANGE PILOTJAKKER OG ER LETT Å FÅ ØYE PÅ. MANGE NORSKE BONEHEADS BÆRER DETTE JAKKEMERKET. MERKET FINNES OGSÅ I EN SVART FIRKANTA VERSJON SOM VIST NEDENFOR.

TRISKELE

SYMBOLET FOR AFRIKANER WEERSTANDS BEVEGNING, NAZIORGANISASJON I SØR- AFRIKA SOM FORTSATT SLÅSS FOR APARTHEID OG HVITT HERREDØMME I SØR- AFRIKA. SYMBOLET ER SATT SAMMEN AV TRE SYVTALL OG ER OPPRINNELIG ET GAMMELT SOLSYMBOL OG TEGN FOR ROTASJON. BRUKES AV NAZISTER OVER HELE VERDEN.

WIKING

«WIKINGBÅNDET»

UNDER KRIGEN BLE DE FRIVILLIGE FRONTKJEMPERE DELT OPP FLERE BATALJONER. BLANT ANNET DIVISJON NORDLAND OG DIVISJON WIKING. I DIVISJON NORDLAND VAR DET FLEST SVENSKER, MENS DE FLESTE NORDMENN KJEMPET I DIVISJON WIKING. EN DEL MEDLEMMER AV NAZIGRUPPA VIKING BÆRER BÅNDET TIL ÆRE FOR FRONTKJEMPERNE I WIKINGDIVISJONEN.

Chumbawamba

revolusjonært pop-band på Norgesturné

INTERVJU

De siste fire åra har de levd av å lage revolusjonær pop-musikk. Vi snakka med Bøff (han likte den norske betydninga av navnet) og Harry fra Chumbawamba:

— Dere har en viss bakgrunn som Oi! band?

— Ja det er på en singel, det var en slags vits. Vi ville drite ut sjangeren litt. Bandet het "Skin Disease". Vi laga en demotape med fire sanger, så var det plutselig noen som tok oss alvorlig, de ville ha oss i studio! Sangen het "I'm stupid", og teksten var bare "I'm stupid" 64 ganger.

— Hva slags politisk bakgrunn har folka i bandet?

— Da bandet ble starta, brukte vi mye mer tid og krefter på politisk aktivisme enn vi brukte på musikk. Vi dreiv med alt mulig, mye med Animal Rights bevegelsen og AntiFascist Action.

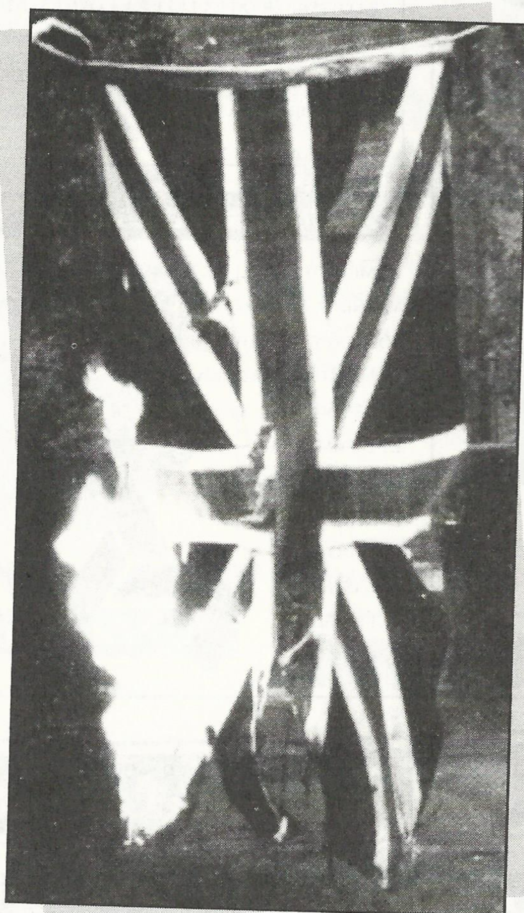
Kollektiv

Det var ni av oss som bodde i kollektiv og vi var fulltidsaktivister. Arbeidet omfatta både å ta direkte aksjon mot fascist-aktiviteter i Leeds og lage fanziner og løpesedler, demonstrere og spille støttekonserter.

Nå jobber vi fulltid med Chumbawamba, det har vi gjort i fire år. Vi føler at vi får gjort vel så mye for antifascismen på denne måten.

— Det er mye viktigere for oss, også lettere, å skrive en sang om antifascisme enn å jobbe sånn som vi gjorde før, men vi er med i demonstrasjoner fremdeles. Jeg tror vi når flere på denne måten. "Enough Is Enough" ble laga spontant da en fascist fra British National Party ble valgt inn i kommunestyret. Den er ikke bare ment som en sang om antifascisme, vi ville si at alle må ut og slåss mot fascistene. Siden musikken er "snill", ble den spilt på engelsk radio. Aldri før har noen fått spilt en sang hvor det oppfordres til å skyte fascister på engelsk radio. Sanger som "Homophobia" gir unge folk i småbyer som finner ut at de er homofile en følelse av ikke å være alene. Det kan sammenliknes med den styrken en antifascist opplever ved å være del av en stor demonstrasjon.

Chumbawamba har sin bakgrunn blant arbeiderklassefolk i Leeds i England. De oppsto i en periode da det skjedde mye på den politiske fronten der, de fleste av dem har jobba politisk før. Pønk var i tiden og alle starta band. Man trengte ikke å være musikere for å gjøre det.

— På den siste plata, "Swinging With Raymond", har dere tonet ned politikken, hva er bakgrunnen for utformingen av plata?

— Den ene siden av plata er mest personlig, den andre siden er like politisk som Chumbawamba vanligvis er. Vi vil alltid fortsette med å utvikle musikken, forandre den. Den neste plata som kommer ved årsskiftet blir helt annerledes igjen.

— Jeg tror ikke den er mindre politisk. Politisk musikk trenger ikke være sint eller ha direkte revolusjonære tekster, hevder Bøff. — Temaet kjærlighet i musikk har blitt kapra, rappa fra oss av populærkulturen. Vi ville demonstrere at sånn musikk kan være like revolusjonær som musikk med helt direkte, sinte tekster.

Politisk Utfordring

— Hva er den viktigste politiske utfordringen i England nå?

— Myndighetene, uten tvil. De lurer folk, propagandamaskineriet i England får folk til å tro på det de sier. Vi fikk for eksempel ikke vite om hva som skjer i Nord-Irland før vi hadde konsert i Nederland og snakka med folk der. I England er all informasjon om IRA sensurert, det er svært få som vet grunnen til at IRA avbrøt våpenhvilen. Fakta er at de engelske

Forts. side 27

Ny nazimarsj i Hønefoss ?

Nazistene som står bak terroren på Hønefoss enten i form av egne handlinger eller som ansvarlige for å ta imot bedreorganiserte nazister fra andresteder, er stort sett de vi kjenner fra tidligere nummer av AFA bladet. Nazistene fra Hønefoss har nå bytta navn på organisasjonen til det mer ærlige Norsk Arisk Ungdomsfront (NAUF). Med 18 år gamle Fred Ove Olsen som den super hemmlige lederen. De påstår selv at de har 35 medlemmer fra Hønefoss og tettstedene rundt.

I et intervju i Ringerike Blad 4. januar i år, påstår de 6 maskerte nazistene — bl.a. Fred Ove Olsen og Kenneth Engebretsen — at de har tilgang på militært utstyr og skytevåpen gjennom en offiser på Østlandet. Deres mål i '96 er å ta tilbake gata i Hønefoss. I løpet av '96 påstår de at det skal arrangeres en stor nazimarsj i Hønefoss. I følge dem selv kan det skje når som helst "når det blir mildere i været". De argumenterer åpent nazistisk og står fram med skytevåpen og hakekors.

Fred Ove Olsen har en finger med i spillet hver gang nazimiljøet i Hønefoss rører på seg. 18. januar blir Fred Ove kastet ut av militæret p.g.a nazistisk aktivitet. To dager senere blir to antirasister overfalt og skamslått. Det siste man hører fra Fred Ove før han drar i militæret, 2 uker tidligere, er et mislykka forsøk på å angripe en

Skyteglad: *Tommy Tangen angrep antirasist.*

antifascist på vei hjem, sammen med Richard Engelund fra Vågard (som for tiden er i militæret). Fred Ove leide lokalene til nazikonserten på Vikersund nyttårshelga. Det var også Fred Ove som hadde leid bussen nazistene brukte til konserten i Sverige 3. februar. 16 desember banka han opp en kvinnlig ansatt på et hotell på Sokna fordi "hun jobba for svartinger". En annen sentral person i NAUF, som også var med på intervjuet i Ringerikes Blad , er snart 18 år gamle Tommy Tangen som bor i Dalsbråten i Hønefoss. Denne nyaktive nazisten fremhevet seg 15. januar da han sammen med Kjell Arne Karlengen (nå bosatt i Oslo) løp etter en antirasist og avfyrte 3-5 skudd fra et skytevåpen. Tommy Tangen var også involvert i overfallet hvor to antirasister ble skamslått, han er kjent for å kartlegge antirasister. Tommy Tangen skal nå ha meldt seg inn i Fpu/Frp.

En annen person som har fremhevet seg med lignende interesse for antirasister er Kari-Anne Kirkerud (17), som ble stoppet av vaktene ved den antirasistiske demonstrasjonen 29. januar ivrig opptatt med å fotografere antirasister fra sidelinja. Hun er dessuten observert i ferd med å dele ut løpesedler for nazijentegruppa Valkyria. Andre nazister på Hønefoss det er verd å nevne er Richard Martinsen (17), og Tommy Eriksen som begge har vært med på flere av den siste tidens hendelser.

Rasismesaker henlagt

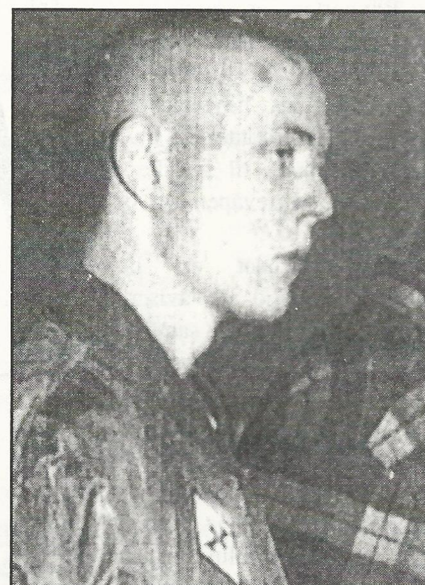
Ved nyttårstider ble to saker, der nazister var innblandet, henlagt. Nå har vel de fleste antifascister aldri hatt noen illusjoner om at politi- og rettsapparatet kan, eller skal, bekjempe nazistene. Men henleggelsene er i alle fall betegnende for myndighetenes tilnærmelser overfor nazi-problemet.

De to forholdene det er snakk om, fant begge to sted i fjor høst, der sentrale personer i det norske nazimiljøet var involvert. Den første saken stammer fra Stavanger-distriktet, der tre ungdommer fra Stavanger og Haugesund ble siktet etter rasismeparagrafen, §135a.

"Hitler Hadde Rett"

Siktelsen ble tatt ut etter at de tre ble pågrepet, mens de hengte opp klistrelapper og plakater med utsagn som "Bli aktiv rasist!" "Rasisme? Ja takk" (begge illustrert med et store hakekors), "Hitler hadde rett", "Hvit makt" og "Hvit og stolt" i Stavanger sentrum. To av de tiltalte var de erklærte nazistene Tom Eiternes og Jarl Stein

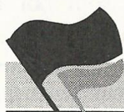
Forts. s. 27

Nazi-talsmann: *Jarl Stein Vatnamot.*

Året det var så bratt

Henrik Lunde, og Antirasistisk Senter, har gitt ut en rapport med dokumentasjon og analyse av de høyreekstreme gruppenes aktiviteter i 1995. Senterets rapport framtår som et viktig korreks til de kreftene som ønsker å framstille nazistene som en utstøtt og misforstått minoritetsgruppe, som blir forfulgt og trakassert av sitt speilbilde: de slemme blitzerne.

BOK

"Høyre-ekstremisme i Noge 1995"
Årsrapport utgitt av
Henrik Lunde og
Antirasistisk Senter, januar 1995.

I 1995 fikk de ekstreme voldsnazistene markert seg, som de menneske- og demokratifiendtlige kreftene de virkelig er. Underlig nok var det også dét året da "nazi-eksperter", som hadde begått dypdykk ned i den fremmede nazi-kulturen – og ikke funnet veien opp igjen, hevet røstene sine, om at vi må forstå og alminneliggjøre nazistene, og ikke være så ekle mot dem.

Dokumentasjon av nazi-aktivitet

I "Høyre-ekstremisme i Norge 1995" tar Lunde for seg de ulike rasistgruppenes aktiviteter, bladutgivelser, møtevirksomhet, arrangementer, aksjoner o.l., i året som gikk.

Rapporten er grundig, og Antirasistisk Senter har dokumentert ikke mindre enn 40 tilfeller av voldshandlinger fra høyreekstremister i 1995. Dette omfatter alt fra bombe- og drapstrusler til fysiske angrep med øks, skytevåpen og eksplosiver.

Kildematerialet er, i all hovedsak, bygd på aviser og andre nyhetsmedia, samt ofre som selv har vært i kontakt med Senteret. Oversikten over de høyreekstremes voldsutøvelse viser derfor kun et utsnitt av virkeligheten, og antall voldshandlinger, er sannsynligvis større. Mørketallene, når det gjelder personer som er blitt utsatt for rasistisk vold og terror er store. Ofre for nazivold velger ofte å tie i frykt for represalier. Samtidig er det mange, både antirasister og spesielt flyktninger og innvandrere, som velger å ikke anmelde overgrepene, fordi de har dårlige erfaringer med politi- og rettsvesenet.

Ikke avpolitiser naziproblemet

Lunde foretar også en kortfattet analyse av den høyreekstreme aktiviteten. Her makter han, imotsetning til det trehodete monster, Bjørgo-Fangen-Winsnes, å sette nazi-gruppene inn i en samfunnsvitenskapelig og politisk sammenheng. I motsetning til den nevnte (skinn-) hellige treenighet, som ønsker å forstå/legitimere de høyreekstreme og inkludere dem i samfunnet, så anser ikke Lunde at man kan redusere naziproblemet til kun å utgjøre et sosial-/voldsproblem:

"Noen ønsker å tie dem i hjel; å sitte i sofaen, lukke øynene og håpe at det går over av seg selv. Andre bidrar til en av-verdifisering av problemet ved å sidestille rasisme med andre legitime synspunkter i samfunnsdebatten. Dermed bidrar man til å senke terskelen for rasistisk diskriminering og trakassering, og går høyreekstremistenes ærend, selv om dette ikke var intensjonen." (s.45).

Massemedia, politi og nazister, har i lengre tid forsøkt å redusere den antirasistiske kampen til en bandekrig. Dette avpolitiserings-agnet har også Bjørgo-Fangen-Winsnes bitt på — og slukt rått. Lunde har heldigvis ikke gått i denne fella, og påpeker bl.a.: "Blitzhuset har vært utsatt for to bombe-angrep, røykgranater, ildspåsettelse samt skyting med skarpe skudd gjennom vinduer.

Svaret fra Blitz-huset har ikke vært hevnjakt på kjente nynazister, men fredflylte protestdemonstrasjoner. Det er helt grunnleggende forskjell i menneskesyn, verdier og holdninger i det høyreekstreme miljøet og samfunnet forøvrig."(s. 25)

Rapporten anbefales på det varmeste for folk som ønsker å holde seg orientert om hva de norske høyreekstremistene foretok seg i 1995. Den er samtidig en viktig påminnelse om at det er viktigere enn noen gang å engasjere seg aktivt i den antirasistiske kampen.

Rapporten koster 45,- (+ porto) og kan bestilles fra:
Antirasistisk Senter, Postboks 244 Sentrum, 0133 Oslo.

Olav Thon er farlig! *fra side 3*

med PLO avhoppere i Norge). I andre tilfeller hender det at mennesker som har sittet 10 – 12 måneder i varetekt faktisk har oppgitt sin rette identitet, men at norske myndigheter og politi ikke har sjekket dette. I disse dager planlegger justisministeren å bygge et nytt fengsel for de såkalte identitetsløse. Dette skal bygges i nærheten av den nye hovedflyplassen på Gardemoen. Dette fengselet vil være et hån mot alle som kjemper for en human innvandrings- og flykningepolitikk. Det vil bli et monument over sosialdemokratiets forsøk på å skape et Norge for nordmenn.

Rasismesaker henlagt *fra side 23*

Vatnamot, lederskikkelsene i nazimiljøet (Ku Klux Klan og Einzatsgruppen) i Rogalands-distriktet. Disse var også med på overfallet og ransforsøket av en våpenhandler i fjor høst, og har flere dommer for rasistisk vold bak seg. Nå har altså statsadvokaten i Rogaland besluttet at det ikke skal reises tiltale mot de tre, fordi utsagnene overfor ikke rammes av paragraf §135a, som forbyr spredning av rasistisk propaganda.

UKJENTE GJERNINGSMENN?

Den andre henleggelsen det er snakk om er anmeldelsen av nazistene som slo ned en fotograf på Vidkun Quislings grav ved Gjerpen kirkegård i Skien 24. oktober i fjor. 7 nazister var samlet for å markere 50 års-dagen for Quislings død. Blant de tilstedeværende var Knut Hedbo, lederen av Zorn 88-Grenland, som blant annet deltok i Rudolf Hess-marsjen i Roskilde 19. august i fjor. Han var kledd i sin sedvanlige nazi-uniform: brunskjorte, hakekors, armbind, slips og bandolær. Tilstede ved var også noen gammelnazister fra Najonal Samling og miljøet rundt Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie, i tillegg til to yngre nazister. Det var de to sistnevnte, som slo fotografen til blods og ødela kameraet hans, da han forsøkte å ta bilder av seremonien. Skien politikammer har nå avsluttet etterforskningen og henlagt saken. Grunn: Gjerningsmann ukjent. Dette til tross for at Hedbo ble gjenkjent. Hedbo har overfor politiet sagt at han ikke kjente personene han var sammen med på Quislings grav da overfallet fant sted.

Chumbawamba

Forts. fra side 24.

myndighetene dro det hele ut i det lengste, i håp om at IRA ville falle fra hverandre. De krevde at IRA skulle levere inn alle våpen før forhandlinger. Det er jo det samme som full overgivelse. Men dette er det få engelskmenn som veit. Dette er bare ett eksempel på hvorfor anarkisme er viktig. Staten er råtten, den undertrykker folk og deres rett til å få vite hva som virkelig skjer.

— Hvordan går det med den antifascistiske kampen i England?

— Fascismen begynte å få noe mer oppslutning rundt slutten av 80-tallet og begynnelsen av 90-tallet. Men antifascistenes respons var mye raskere enn den var på slutten av 70-tallet. Da var mange opptatt av å være pasifister, nå på 90-tallet er det en klar holdning at nazistene må konfronteres. Folk er ikke redde for nazistene lenger, de framstår som så idiotiske når de slåss mot hverandre hele tiden. De siste åra har de forskjellige fascist-partiene stadig blitt splitta opp i mindre og mindre deler på grunn av indre uenigheter. De virker mer og mer latterlige.

— AntiFascist Action har holdt det gående helt gjennom 80-åra og inn i 90-åra. Mange av de venstreorienterte sosialistiske organisasjonene, som Socialist Workers Party og Workers Against Racism, forsvant fra banen da de trodde nazistene var borte. Partilinjene ble forandra, de begynte å jobbe med andre ting. Det er det som er genialt med AntiFascist-Action, det er ikke et politisk parti. Det er derfor vi er så fornøyd med å være knyttet til det. Det er masse forskjellige folk som er med, og grunnen til at man er der er ikke at man må følge partilinja på ting, det er bare å gå til aksjon.

Reisefondet

Noen ganger er det nødvendig å reise til andre byer og land for å støtte opp om antirasistiske mobiliseringer. Å reise koster.

Støtt Reisefondet v/AFA Bankgiro: 6094.56.48336

AFA på Internett

Les de elektronsike nyhetene på både engelsk og norsk!

http://home.sol.no/ajensen

AntiFascist Cyber Action

Ja, jeg vil gjerne abonnere på AntiFascistisk Aksjon

- ❑ Vanlig abonnement 6 nr. pr. år kr. 100,- er betalt til postgiro0826.0738586.
- ❑ Støtteabonnement 6 nr. pr. år kr. 200,- eller mer er betalt til postgiro 0826.0738586.
- ❑ Jeg vil bli kommisjonær og ha.......... stk. blader 6 ganger i året.
- ❑ Jeg vil delta aktivt i den antifascistisk kampen.

Navn: ....

Adresse: ....

Postnr. sted: ....

Telefon: ....

Kupongen sendes til: AntiFascistisk Aksjon, P.R. St. Olavs plass, 0130 Oslo

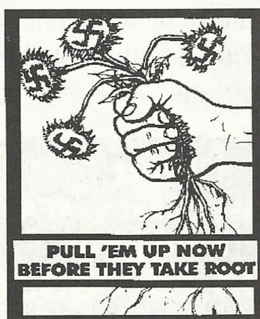

AntiFascistisk Aksjon

ønsker

informasjon

Nazistene trapper opp terroren, aktivitetsnivået er høyere enn på mange år. For at antifascister også i framtida skal kunne konfrontere nazistene er vi avhengige av din hjelp. Tips oss om nazi-aktivtet: Samlinger, møter, demonstrasjoner, aksjoner, navn osv.

Skriv til:

AntiFascistisk Aksjon
P.R. St. Olavs plass, 0130 Oslo

AFAs Tipstelefon:

★ 920 33 659 ★